Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 24-го ЛЮТОГО 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 24, 1984 No. 35. VOL. XCI.

Отець М. Харина став новим керівником радіопрограми УКЦ

Філядельфія. к— У зв'язку з тим, що Владика Роберт Михаїл Москаль вже цього місяця перебирає обов'язки епарха у новоствореній Епархії св. Йосафата в Пармі, Огайо, керування радіопрограмою „З нами Бог", на доручення Владики-Митрополита Стефана Сулика, перебрав почесний голова „Провидіння", філядельфійський декан о. митрат Мирослав Харина. Технічним керівником цієї програми, зорганізованої понад три роки тому тодішнім генеральним вікарієм і канцлером, а потім єпископомпомічником Робертом, призначений о. Іван Сенів.

Радіопрограма „З нами Бог" передає свої програми на коротких хвилях з Луїзіяни кожної суботи, від год. 3:30 до 4-ої по полудні за східньо-американським часом, безпосередньо в Україну. Програма, яку фінансово підтримують вірні УК Церкви, складається із Святої Євангелії, Божого слова, релігійної музики і новинок, що їх підготовляє редактор „Шляху" й „Америки" Мстислав Дольницький який також начитує їх спільно з дружиною Тамарою на магнітофонну стрічку.

Перша програма „З нами Бог" під новим керівництвом була передана в суботу, 4-го лютого ц.р. Водночас о. митрат М. Харина перебрав керування програмою „Христос між нами", що передається кожної неділі з Філядельфії, і яку можна чути на далеку віддаль від 9 -ої до 9:30 рано.

Новий камерний квінтет виступить в УІА

Ню Йорк. — Тут в Українському Інституті Америки, при 2-га Схід та 79-та вулиця, виступить в понеділок, 27-го лютого ц.р., новостворений камерний квінтет із своїм першим самостійним концертом у серії концертів, що їх задумує дати. Камерний квінтет під назвою „Нова" створився за ініціятивою відомої молодої піяністки Лариси Крупи та в ньому крім неї беруть участь: челіст Нестор Цибрівський, скрипалі Джоель Деруен і Джаш Родрігез і музика, що грає на віолі Ґреґорі Сінґер.

Лариса Крупа, абсольвентка музичної консерваторії Пібоді у Балтиморі, мала свій дебют в Карнеґі Рісайтал Голл в лютому минулого року, тепер навчає музики і виступає на терені Ню Йорку.

Квінтет „Нова", хоча зложений лише частинно з українських музик, за словами Л. Крупи, у програмі плянованих концертів буде включати твори українських композиторів.

В Мюнхені відбудеться перший Кобзарський Курс

Ню Йорк. — Цього року Фундація Українського Вільного Університету організує четверту з черги, п'ятитижневу наукову поїздку „Стежками Батьків по Европі" (СБЕ), від 6-го до 12-го серпня, під керівництвом д-ра Петра Гоя, мгр Соні Шереґ і Ліди Чорної. Прогулька охоплює вісім країн Европи, відвідини багатьох місць европейської культури, як також українських релігійних і культурних центрів.

В цій поїздці беруть участь кваліфіковані інструктори Школи Кобзарського Мистецтва з Ню Йорку і тому під час перебування в Мюнхені, від 7-го до 19-го липня, крім програм і курсів на УВУ, відбудеться курс гри на бандурі для зацікавлених студентів. Цей курс є організований Школою Кобзарського Мистецтва у співпраці з Товариством Українських Бандуристів, які уважають цей курс і зустріч корисними для поширення зв'язків і збереження та розвитку кобзарства у вільному світі. Зацікавлені в курсі-зустрічі, зокрема з европейських країн, повинні звертатись до Товариства Українських Бандуристів, (Society of Ukrainian Bandurists), c/o Lydia Czrony, 84-82 164th St., Jamaica, N.Y. 11432.

Зацікавлені в науковій поїздці СБЕ повинні писати на адресу: S.B.E. Students Committee, UFU Foundation, 203 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ БУШ ҐРАТУЛЮЄ УНСОЮЗОВІ У ЙОГО 90-РІЧЧЯ

THE VICE PRESIDENT

WASHINTON

February 10, 1984

Mr. John O. Flis
Ukrainian National Association, Inc.
P. O. Box 17a
30 Montgomery Steet
Jersey City, New Jersey 07303

Dear Mr. Flis:

Congratulations to the Ukrainian National Association celebrating its 90th anniversary.

Your dedication to the welfare of the Ukrainian people is to be strongly commended. You have provide significantly for the social, spiritual and economic strength of your people.

The local community support you have demonstrated continues to be an exemplary bond between Ukrainians and their fellow Americans.

Our nation is blessed in its rich multiple heritage, in which Ukrainians are an important, highly valued part.

Sincerely,
George Bush

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ
ВАШІНҐТОН
10-го лютого 1984 року

Пан Іван О. Флис
Український Народний Союз, Інк.
П.О.Бох 17а
30 Монтґомері Стріт
Джерзі Ситі, Ню Джерзі 07303

Дорогий Пане Флис:

Мої ґратуляції для Українського Народного Союзу, який святкує свій 90-річний ювілей.

Ваша відданість справі добробуту українського народу заслуговує на найбільшу похвалу. Ви подбали великою мірою про суспільну, духову і економічну силу вашого народу, ваших людей.

Підтримка вашої громади для вас є постійна і гідна прикладу, як зразок найкращого пов'язання поміж українцями і їхніми американськими співгромадянами.

Наша країна втішається благословенням багатства багатьох спадщин, а серед них українці становлять важливу й високоцінну частину.

З щирим привітом
Джордж Буш

МІСІЯ ПІХОТИ ЩЕ НЕ ЗАКІНЧЕНА, — КАЖЕ ПРЕЗИДЕНТ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен заявив у середу, 22-го лютого, що місія американської морської піхоти в Ливані ще не закінчена, не зважаючи на перебазування з бейрутського летовища на кораблі у прибережних водах біля Бейруту. Вона може повернутися назад на берег, якщо виявиться, що вона може допомогти ливанському урядові, — сказав Президент.

Виступаючи на пресовій конференції, Президент сказав, що місія морської піхоти продовжується, вона повинна допомогти укріпити і стабілізувати уряд президента Аміна Ґемаєля, проти якого виступає Сирія та її союзники шіїти і друзи в Ливані.

Президент Р. Реґан також сказав, що ЗСА намагаються стриматися від військових дій у цьому районі. Завваживши, що в той час, як сирійська протилетунська оборона знову стріляла по американських літаках, але з американської сторони не було жадної відповіді, Президент сказав: „Ми не відповіли тому, що вважаємо, що наступив час, щоб стриматися і надіятися на покращання становища".

Щодо відносин з Совєтським Союзом та його новим лідером Константином Черненком, президент Р. Реґен сказав, що віцепрезидент Джордж Буш мав „дуже корисну зустріч" у Москві з новим совєтським лідером після похоронів Юрія Андропова минулого тижня.

„Ми покладаємо великі надії на останню заяву, яку він зробив відносно зголи контролі над хемічною зброєю. Ми думаємо, що це добра ознака, і ми зі свого боку повідомили його, що хочемо кращих відносин. Ми хочемо засісти разом і вирішити деякі наші спільні проблеми", — сказав Президент.

Це була перша телевізійна пресова конференція Президента за останні два місяці. Президент рішуче захищав свою політику і спосіб її ведення.

СИРІЯ ЗГОДИЛАСЬ НА НОВИЙ ПЛЯН ЗАМИРЕННЯ В ЛИВАНІ

Бейрут, Ливан. — Ізраїльські літаки збомбардували у вівторок, 21-го лютого, гнізда палестинських партизанів у горах на схід від Бейруту, а ізраїльські війська, підтримані танками і броневиками, перейшли ріку Авалі та просунулися на північ у напрямі Бейруту, дійшовши до пункту, віддаленого лише 12 миль від ливанської столиці.

Вміжчасі до Ливану прибув дипломат із Савдійської Арабії із узгідненим зі Сирією пляном перемир'я. Цей плян не передбачає резиґнації Аміна Ґемаєля, але значне збільшення впливів мусулманів в уряді Ливану.

Ізраїльські офіційні повідомлення говорять, що патрулі повернулися назад за ріку Авалі, а вся операція була проведена з метою не допустити просякання палестинських партизанів у південні частини Ливану близько до кордонів з Ізраїлем.

Військові дії Ізраїля наступили в той час, як президент Ливану Амін Ґемаєль серйозно розглядає змінене положення і у зв'язку з тим нові пропозиції мирного полагодження ливанської кризи. Ці нові заходи, зроблені під сильним тиском Сирії, включають анулювання ливансько-ізраїльської угоди про виведення чужоземних військ з Ливану, підписаної 17-го травня 1983 року.

В СССР популяризують К. Черненка

Москва. — Заледве пройшов тиждень від часу назначення Константина Черненка генеральним секретарем комуністичної партії СССР, як робляться всі зусилля, щоб особу нового совєтського лідера зробити популярною серед совєтських громадян.

Ознаки нової кампанії затвердження авторитету К. Черненка видно скрізь — від похвальних промов його товариців з рядів совєтського керівництва, похвальних статтей в совєтській пресі до великих портретів на вулицях Москви та в урядових приміщеннях.

Використовуючи передвиборчу кампанію, яка саме проходить тепер, члени Політбюра називають Черненка „справжнім сином нашого народу", „видатним лідером", „комуністом з багатим різностороннім досвідом", „талановитим організатором широких мас" і „незламним борцем" за ідеї партії. Його представляють ідеологічним мислителем, рушійною силою політики захисту совєтських інтересів на міжнародній арені, „гідним наслідником" Леніна.

Західні кореспонденти повідомляють з Москви, що є ознаки повернення деяких традицій періоду панування Брежнєва — на вулицях Москви появилися знову великі чорні лімузини, які їздять з великою швидкістю, але поведінка рядових москвичів стала дещо вільнішою.

Покищо важко зробити якісь кінцеві висновки, але вже ясно, що різкий стиль керівництва Андропова міняється. Андропов формально ніби був прихильником скромности життя совєтського керівництва, зате наводив жах своїми драконівськими правилами дисципліни, що нагадувало повернення до сталінського періоду.

В АМЕРИЦІ

ТРІЮМФУЮЧИ З ПЕРЕМОГОЮ у стейті Айова, демократичний кандидат на президента Волтер Мондейл збільшив свою атаку на політику теперішньої Адміністрації і персонально на президента Роналда Реґена, вживаючи при тому образливих слів таких, як, наприклад, „забудькуватість", „зумисне ошуканство" та інші, які викликали не тільки обурення серед республіканців, але також у поміркованих демократів, прихильників ведення „чистої" передвиборчої кампанії. Виступаючи в Манчестері в Ню Гемпшир перед розентузійованою публікою, Мондейл грав ролю переможця і заповів зміну тактики у передвиборчій кампанії. Запитаний кореспондентами речник республіканського виборчого комітету, який не бажав бути названим, заявив, що „наша виборча кампанія ще не почалася тому в повітрі чуються такі страхітливі погрози і вигуки, неправдиві твердження й інсинуації. Прийде час і ми вияснимо виборцям хто захований за цією занавісою злоби". Політичні спостерігачі кажуть, що передвиборча кампанія вже дійсно почалася.

НЕГРИТЯНСЬКИЙ ПРОПОВІДНИК і кандидат на президента від Демократичної партії Джессі Джексон намагається злагіднити відносини між ним і жидівською громадою ЗСА. Спершу він заявляв, що його кампанію „зупиняють певні жидівскы кола", тепер він шукає шляхів до цих кіл, щоб знайти замирення з ними. Деякі жидівські організації критикують Джексона за його зв'язки з Ясіром Арафатом, лідером Палестинської Визвольної Організації, та його прихильну поставу до лівійського диктатора Муаммара Каддафі та інших арабських лідерів. Не зважаючи на його конфлікт з жидівськими організаціями, Джексон здобув підтримку профспілки летунських контролерів, які в 1981 році, страйкуючи нелеґально, допровадили до розв'язання ранішої профспілки і звільнення біля 12,000 робітників.

ПОЛ Г. НІЦІ, голова американської делеґації на переговорах в Женеві про редукцію міжконтинентальних нуклеарних ракет і програми роззброєння, висловив сумнів у скоре відновлення переговорів і заявив, що покищо немає жадних познак, що Совєтський Союз змінив свою настанову в цій справі. Висловлюючи свою думку про зміну лідерства в Кремлі під керівництвом Константина Черненка, Ніці відмітив, що новий генеральний секретар ЦК КПСС потребуватиме дещо більше часу для проведення певних змін в закордонній політиці СССР і тому не треба чекати наглих змін. Він заявив групі закордонних письменників, що програму розміщення американських нуклеарних ракет середнього засягу в деяких країнах Европи треба продовжувати, бо немає певности якою буде політика СССР завтра, а на непевності ніколи не треба будувати оборонну стратеґію.

ВОЛТЕР МОНДЕЙЛ, передовий демократичний кандидат на президента, вже розпочав інтенсивну кампанію в Ню Гемпшир з надією, що він здобуде таку саму перемогу в цьому стейті, яку здобув тиждень тому в Айові. Вміжчасі політичні спостерігачі завважують, що на передове місце, зараз таки після Мондейла, висуваються Ґері Гарт і Джордж МекҐоверн й цього факту Мондейл не може цілковито ігнорувати, не зважаючи на його популярність серед демократів, робітничих профспілок, багатьох суспільних організацій тощо. Поміркованi демократи дораджують Мондейлові, не зважаючи на його 49 відсоткову перемогу в Айові, бути більше обережним у висловах, бо демагогія може послабити його шанси в більш консервативних стейтах.

БАГАТО ЧЛЕНІВ Конґресу й інші офіційні речники ЗСА обвинувачують комуністичну Кубу і особисто диктатора Фіделя Кастра за допомогу у перевозі наркотиків і різнородної зброї через Кубу на інші острови в Караїбському обширі. Справа ця виникнула на переслуханні в Палаті Репрезентантів коли численні свідки, в тому числі сенатор Лотон Чайлс, демократ з Фльориди, підтвердили раніші здогади Державного департаменту, що Ф. Кастро радо дає притулок для пачкарів наркотиками і зброєю, яку пізніше розповсюджується серед марксистських партизанів і рухів спротиву лівого напрямку в Центральній Америці і в малих острівних державах. Велика частина наркотиків попадає на Фльориду, звідки її, знову ж таки кубинці, поширюють по цілій території ЗСА.

У СВІТІ

ДЕРЖАНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц заявив у вівторок, 21-го лютого, що Адміністрація президента Роналда Реґена розглядає можливість надання неґайної військової допомги Сальвадорові, не чекаючи на схвалення Конґресу щоб сальвадорська армія могла далі боротися проти партизанів під час передвиборчого періоду. Виступаючи перед сенатською комісією бюджету, Шулц звернув свій виступ проти тих сенаторів, які намагаються дискредитувати дії Адміністрації відносно Сальвадору. Він заявив, що повідомлення в газетних статтях про зловживання американською допомогою в Сальвадорі „сильно перебільшені".

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ Арґентини Леопольдо Ґальтієрі арештований у вівторок, 21-го лютого, і стане перед військовим судом Арґентини для розслідування його діяльности під час війни з Британією за Фалькляндські острови. Речник суду сказав, що генерал Ґальтієрі, колишній командуючий армією і голова військової хунти, яка дала наказ арґентинським військам зайняти Фалькляндські острови 2-го квітня 1982 року, перебуває на головній військовій базі Кампо де Майо на передмісті Буенос Айресу.

УРЯД НІКАРАҐУА повідомив у вівторок, 21-го лютого, що загальні вибори президента і парляменту відбудуться 4-го листопада цього року. На початку року уряд говорив, що вибори відбудуться щойно в 1985 році. Тепер вибори призначені на два дні перед президентськими виборами в ЗСА. Керівник хунти Даніель Ортеґа Саавелра зробив повідомлення про вибори у своїй промові перед 75,000 народу з нагоди 50-ої річниці смерти національного героя Нікараґуа Авґусто Цезара Сандіно.

ЗАВЗЯТИЙ ПРИХИЛЬНИК „Солідарности" священик Мєчислав Новак, якого примас Польщі кардинал Юзеф Ґлемп під тиском комуністичної влади перевів з робітничої парафії тракторного заводу „Урзус" на передмісті Варшави у глуху віддалену сільську місцевість, погодився у вівторок, 21-го лютого прийняти назначення кардинала. Західнім кореспондентам священик Новак заявив: „Моїм обов'язком є послухати для того, щоб ніхто не потерпів, ні Церква, ні парафія, ні батьківщина. Моє місце в новій парафії". Від суботи понад 2,000 парафіян демонстрували проти рішення кардинала перевести священика Новака з їх парафії в іншу.

ВОДІЇ ВАНТАЖНИХ автомашин у Франції розширили свій страйк у вівторок, 21-го лютого, на район Парижу, заблькували найрухливішу вулицю, а потім і дорогу, яка веде до міжнародного летовища. Водії в цей спосіб роблять тиск на уряд під час переговорів між їхніми представниками і урядом, які розпочалися у вівторок вранці. Дороги з Франції до Італії забльковані вже від минулої суботи.

ІРАН ЗАЯВИВ у вівторок, 21-го лютого, що його війська розгромили іракські спроби зупинити п'ятиденний наступ іранських військ. В цих останніх боях іракці втратили понад 200 вбитими. Теґранське радіо повідомило, що іранці відбили протинаступ іракців і, крім 200 вбитих, іракці залишили при відступі велику кількість військової техніки на полі бою. В Баґдаді офіційні представники Іраку сказали, що Іран зосереджує на кордоні з Іраком нові великі військові сили для продовження наступу, можливо на всьому фронті.

Багатолюдна громада попращала гідно І. Керницького

Ню Йорк (О.К.). — Несподівана смерть широковідомого та усіми любленого письменника, фейлетоніста, гумориста і журналіста Івана Керницького-Ікера сколихнула цілою українською спільнотою в ЗСА і Канаді, а особливо у Ню Йорку, де проживав постійно Покійний.

В п'ятницю, 17-го лютого ц.р., увечорі похоронне заведення Петра Яреми було переповнене вщерть мешканцями Ню Йорку та околиць, друзями Покійного та тими, що цінили його творчість і його хрустальний характер. О год. 6-ій вечора першу Панахиду за спокій душі Ікера відправив о. крилошанин Любомир Мудрий, парох української католицької церкви в Озон Парку, о год. 8-ій вечора до соборної Панахиди станули поруч себе митрофорний протоієрей, настоятель УПЦ св. Володимира в Ню Йорку, о. Володимир Базилевський, о. протопресвітер УАПЦ Іван Ткачук і о. Лев Ґолдейд, ЧСВВ, із церкви св. Юра, де парохіянином був І. Керницький.

Після відправ перший забрав слово о. В.Базилевський, прощаючи Покійного з видимим зворушенням від українців із східніх областей України та як парох катедри св.Володимира, де Покійний часто заходив. Від Об'єднання Українських Письменників в екзилі „Слово" промовляв його почесний голова Григорій Костюк, згадуючи свою тісну та дружню співпрацю з Ікером від початків заснування „Слова" на терені ЗСА, від Спілки Українських Журналістів Америки та співробітників щоденника „Свобода" прощала Ікера голова СУЖА ред. Ольга Кузьмович, а від давніх львівських співробітників в журналістиці ред. Василь Качмар. Від 457-го Відділу УНСоюзу, якого св. п. І. Керницький був головою і якого Збори мали відбутися саме у цей день, промовляла секретарка того Відділу Олена Кіляр.

У день похоронів, в суботу 18-го лютого ц.р., горстка найближчих друзів Покійного зібралася о год. 10-ій вранці у похоронному заведенні, щоб востаннє попрощати св. п. І. Керницького враз із парохом церкви св. Юра о.ігуменом Патрикієм Пащаком, ЧСВВ який відправив Панахиду біля відкритої ще домовини .Відтак труну перевезено до церкви св. Юра.

Колись в рідних сторонах як проходив похоронний похід, люди переривали розмови, зупинялися на ходу, скидали шапки та хрестилися. Тут на американській землі похоронна їзда автами викликує лише замішання у звичайному русі та невдоволення у інших проїжджих, що усі поспішають за своїми справами. Але коли в суботу ранком похоронний віз з тлінними останками Ікера переїздив сьомою вулицею до церкви св. Юра, на краю хідника стояла самітня старша людина, яка зняла набожно капелюх і перехрестилася. Ця українська людина немов символічно представляла односельчан І. Керницького і цілу українську широку громаду Ню Йорку що в цей день прощала свого улюбленого Ікера.

В церкві св. Юра о. Пащак перевів похоронні відправи і змалював сильветку Покійного, підкреслюючи його доброту побожність та незнищимий український патріотизм. Церква св. Юра була виповнена вірними немов у неділю, а опісля довга колона авт і винайменний окремо автобус супроводжали І. Керницького на місце останнього спочинку на український православний цвинтар св.Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Там, після останньої Панахиди, що її відслужив о. Пащак біля відкритої могили прощав Ікера його найближчий друг і кум, голова „Слова" д-р Остап Тарнавський, а відтак маестро Михайло Мороз від давніх друзів зі Львова. Біля 250 осіб з Ню Йорку, Ню Джерзі та Пенсильванії востаннє заспівали разом „Видиш брате мій", залишаючи з глибоким жалем Ікера на місці вічного сну, у головах найближчого друга Мико-

Закінчення на ст. 7.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1 25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".
Передплата на рік $40.00. на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1 25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вмираючий Ливан

Апелюючи ще раз до своїх фанатичних опозиціоністів, підтримуваних Сирією мусулманських „друзів" і „шіїтів", які безскрупульною, просто варварською громадянською війною перетворили столицю Ливану Бейрут в одно румовище з тисячами людських жертв, президент Ливану Амін Джемаєль благав припинити дальший пролив крови, бо „Ливан вмирає". Можна сумніватися, чи цей драматичний заклик матиме позитивний вислід, бо ті, яким залежить на хаотизації відносин на Близькому Сході, тріюмфують. Мирова місія, за яку взялися на просьбу названого ливанського президента ЗСА, Великобританія, Франція і Італія — збанкрутувала. Ніхто у світі не міг передбачити, що вислання до Ливану військових частин названих чотирьох демократичних держав із сутомировою місією, приязною супроти Ливану і його народу без уваги на племінну чи визнаневу приналежність, — може спонукати Іран, Сирію та інших протекторів міжнародного тероризму до кривавої кампанії проти тих вояків, що їх єдиною ціллю було допомогти до заведення миру і ладу в Ливані.

Американські морські піхотинці висадились в Ливані рівно 17 місяців тому. 23-го жовтня минулого року стався один із найстрахітливіших в історії світу терористичний акт: навантажене динамітом вантажне авто вдерлося ніччю до головної квартири американських вояків на летовищі в Бейруті і своїм вибухом вбило у сні 241 вояків. Загалом, включаючи дальшу стрілянину, особливо скритих за рогами кам'яниць снайперів, згинуло в Ливані 265 американських морських піхотинців. З-посеред французького десанту згинуло 77 вояків, згинули теж два італійці. Англійці мали щастя, що обійшлося їм без людських жертв.

Фанатики, під'юджувані ненависниками Америки і всього вільного світу, знівечили плян замирення в Ливані: проголошення воєнного перемир'я, реорганізації існуючого уряду на базі компромісу між мусулманами й християнами, прийняття посередництва Савдійської Арабії, порозуміння щодо відкликання з Ливану всіх взагалі чужих військ із залишенням Ливанові журитися своєю долею та боронити свою територію державною армією. Знівечено цей плян і відкидано одну за другою спробу дипломатичної інтервенції. У цій ситуації, коли стало ясно, що міжнародне військо не всилі виконати свою місію, президент Реґен відкликав морських піхотинців, які тепер, коли писані ці рядки, знаходяться в процесі переїзду гелікоптерами ма чердаки кораблів Шостої фльоти, звідкіля за всією вірогідністю перевезуть їх літаки або безпосередньо до ЗСА, або почерез етап в Західній Німеччині. Тільки частина того війська залишиться для скріплення охорони американської амбасади в Бейруті, дармащо кілька держав, між ними Японія, тимчасово, на час повного хаосу в Ливані, взагалі зачинила свої амбасади і відкликала додому ввесь свій дипломатичний корпус. Не виключене, що так поведеться і Америка, хоч президент Реґен, зберігаючи близькі зв'язки з поміркованими арабськими країнами (Йорданія, Єгипет, Савдійська Арабія, Туніс, Марокко й інші) вважає, що ЗСА мусять зберігати на Близькому Сході свою „присутність" в такій чи іншій формі, щоб тієї пустки не виповнив СССР.

Опоненти супроти президента Реґена будуть, очевидно, намагатися використати невдачу тієї місії у Ливані для своїх партійних цілей. Проте — цікава річ — у розмовах репортерів різних американських газет з вояками в Бейруті не було ні одного голосу будь-якого морського піхотинця, старшини, підстаршини чи рядовика, — який нарікав би, який обвинувачував би Президента,чи який жалував би втраченого часу, нервів і здоров'я. Навіть батьки загинулих вояків висповлюються, як справжні подивугідні патріоти: їхні сини виконали даний їм наказ і згинули в ході виконування своєї вояцької служби, а Президент і його дорадники діяли, як їм диктувала кожночасна ситуація. Тому можна сподіватися, що поразка західньої політики супроти Близького Сходу не позбавить Роналда Реґена популярности. В минулому тижні він погодився з єгипетським президентом Госні Мубараком і йорданським королем Гуссейном, які відвідали його в Білому Домі, що у замиренні на Близькому Сході пріоритет має проблема палестинців. Тому гра за замирення на тому терені на новій базі — на базі компромісу Ізраїля з його арабськими сусідами включно з палестинцями, які визнають існування „де факто" і „де юре" ізраїльської держави, ця гра буде продовжуватися. Великих речей не можна доконати легко і швидко. Джіммі Картер довів до замирення Ізраїля з Єгиптом; Роналд Реґен є державним мужем ще більшого формату.

Степан Женецький

МОСКВА ЗАСЕКРЕЧУЄ СВОЮ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКУ СТАТИСТИКУ

Американські советознавці стверджують ще одну дивовижу Кремля: Уряд Советського Союзу в останньому часі почав засекречувати статистику економічного розвитку цієї країни а передусім статистику видайности свого сільського господарства. Від 1970 років, а докладніше, з того часу, коли адміністрація президента Картера була впровадила заборону продажу зерна Советському Союзові, Москва перестала публікувати докладну статистику збору збіжжя у себе, подаючи все рідше і менше докладні числа про видайність своїх жнив.

Американські сільсько-господарські знавці і торгівці зерном говорять, що тому перестали подавати інформації про висліди своїх жнив, бо не хочуть виявляти світові, що їхня економіка погано розвивається. Інші знову кажуть, що збільшення секретности збіжжевої статистики має за ціль закрити перед закордонними торгівцями збіжжям скільки Советський Союз потребує купити зерна. Найновішим наслідком такого засекречення є брак звідомлення в советській економічній статистиці про збір соняшника.

Відсутність советських урядових звідомлень про збори зерна утруднює західнім господарникам обрахувати скільки совєти зібрали зерна в 1983-1984 роках. Американський сільсько-господарський департамент припускає, що минулих жнив Советський Союз зібрав біля 200 мільйонів тонн, що мало б бути найвищим збором за всі часи.

Статистичне звідомлення за 1982 рік, проголошене нещодавно, має нові доповнення, які ще більше утруднюють, як зрозуміти вказівки. Звідомлення з передпопереднього року подавало стан загальної продукції до десятинних чисел. Найновіші числа є вже заокруглені до найближчих повних цифер, отже є менше докладні.

„Це виглядає дуже дивним для нас, бо збіжжя не є оборонний матеріял",' — сказав Антон Маліш, працівник Американського сільсько-господарського департаменту, який досліджує видайність жнив у Советському Союзі.

Падма Десаї, спеціялістка від советсько-московських справ, викликала найбільше сміху на нещодавньому зібранні знавців советських сільсько-господарських справ на Гарвардському університеті, коли вона сказала: „Хто б що не твердив про сільське господарство Советського Союзу, то цілком протилежне також може бути правдою."

Кожне нове засекречення советським урядом їхньої сільсько-господарської статистики змушує американських торгівців зерном покликатися на приватних дорадників, таких як Вортон, або на Американський сільсько-господарський департамент. Цікаво відзначити, що цей департамент комбінує свої досліди відносно видайности жнив у Советському Союзі, на стан погоди, яка була в даному році, в пресових повідомленнях советської преси та даних, зібраних повітряними сателітами і на цьому оцінює висліди жнив у Советському Союзі. Проте без советської статистики такі передбачування часто доводять західніх дослідників до помилок, як, наприклад, в 1972 і 1975 роках, коли американці запізно довідалися проте, що погані жнива в СССР піднесуть ціну зерна в цілому світі.

Як воно не дивно, але тому, що немає урядової советської статистики про стан свого сільського господарства — „американці стали головними доставцями советської економічної інформації, — сказав Мортон Сосленд, редактор одного американського сільсько- господарського журналу.

Засекреченість советської статистики про видайність жнив доводить аж до такої дивовижі, що самі вони, совєти, мусять часто звертатися за відомостями про видайність своїх жнив, до ...американської статистики. Той же А. Маліш з Американського сільсько-господарського департаменту виявив, що одного разу він побачив одну із своїх оцінок советських жнив в советському журналі, хоч джерело цієї оцінки там не було подане. Він пізнав по тому, що це були його числа, бо Американський сільсько-господарський департамент був виявив після їх проголошення, що вони були помилкові...

Багато західніх сільсько-господарських знавців твердить, що із-за браку інформацій про видайність советських жнив сама Москва падає жертвою тієї своєї дивної економічної політики. Американські економісти, які відвідували СССР, говорять, що советські економісти дуже нарікають на те, що вони не мають економічних інформацій для їхніх дослідів. Вони мають багато менше інформацій про стан советського сільського господарства, аніж економісти східньо-европейських комуністичних країн про стан їхніх сільських господарств. Він розповідає, що поодинокі советські міністерства не можуть отримати економічної статистики від інших советських міністерств. Запитані про брак інформацій відносно видайности советських жнив советські представники у ЗСА відповідальні за торговельні справи відповіли, що американські фірми, які займаються доставою зерна Советському Союзові, можуть отримати їх... від советських властей. Юрій Щербина, керівник АМТОРГУ, корпорації, що займається советською торгівлею у ЗСА, говорить, що він необізнаний зі справами советської сільсько-господарської статистики, бо ця статистика не входить в ділянку міністерства закордонної торгівлі, яке кермує АМТОРГОМ. Коли американські працівники Сільсько-господарського департаменту двічі зверталися телефонічно за інформаціями в цій справі до сільсько-господарського аташе при советській амбасаді в Ню Йорку, то не отримали жадної відповіді.

ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ: ГОЛОДОВА КОМІСІЯ

Рік 1983 відзначився надзвичайними зусиллями української громади в Америці, щоб згадати самим і нагадати іншим про винищення української нації голодом у 1932-33 роках, який заплянувала і насильно довершила червона Москва. В 1983 році відбулися сумні спомини цієї трагедії в різних частинах Америки, завершені багатолюдною Меморіяльною демонстрацією та величним Меморіяльним концертом у Вашінґтоні.

В річницю п'ятидесятиліття голоду в Україні американська преса заговорила про цей мало в світі відомий геноцид, а в американському Конґресі з'явилося декілька проєктів резолюцій про нього. Це свідчить про зацікавлення і симпатії американських законодавців до України і українців, готовість морально засудити червону Москву за її злочини.

Все ж, мабуть, 95 відсотків американського населення зовсім не поінформовані в цій справі. У школах про цей штучний голод не викладають, а по 1983 році уже майже нема згадок і в пресі; та й ті п'ять відсотків, які чули про цей Голокост, не мають чіткого уявлення про його особливість. Навіть Сенат ЗСА стоїть на становищі, що Великий голод в Україні був наслідком советської аґрарної політики, як засіб здійснення колективізації сільського господарства. Це хибна концепція, бо багато ниток ведуть до іншого висновку, а саме: що, навпаки, голод і колективізація були засобами для остаточного підкорення української нації. Сам Сталін писав, що село — це ядро, підстава і сила нації. Це особливо стосується до України, де в зрусифікованих містах завмирала українська культура та звичаї, а село століттями зберігало надбання українського народу.

У час, коли вже минули всі жалобні імпрези і виникла турбота, що трагедія України знову піде в забуття, українська громада може зарадити цьому, якщо докладе зусиль для підтримки Законопроєкту число 4459 в Палаті Репрезентантів. Конґресмен Джеймс Флоріо з Ню Джерзі, спільно з 60-ма іншими конґресменами, вніс цей законопроєкт (оріґінальне число 3993) 27-го листопада 1983 року. Якщо цей законопроєкт стане дійсністю, то буде створено спеціяльну комісію при Конґресі для дослідження причин і наслідків Українського голокосту — штучного голоду в Україні.

Ця комісія складатиметься з 21-ої особи: двох сенаторів, чотирьох конґресменів, одного члена з Департаменту стейту, одного з Департаменту здоров'я, одного з Департаменту шкільництва та з дванадцятьох членів української громади. Головою цієї комісії буде конґресмен, призначений спікером Палати репрезентантів у порозумінні з демократичними та республіканськими провідниками Конґресу. Ця комісія буде періодично зустрічатися, щоб дати відповідні напрямні для дослідження Українського голокосту. Буде створене спеціяльне бюро комісії із постійними працівниками та екзекутивним директором. Завданням цього бюра буде керувати адміністративною діяльністю комісії.

Крім того, комісія затруднить знавців і дорадників з академічної громади. Цих науковців обиратимуть більшістю голосів комісії (21), виходячи з їхнього академічного досвіду, зокрема з їхнього дослідження голоду в Україні. Затруднених науковців буде винагороджено річними платнями або умовленою сумою на весь час існування комісії.

Завданням цих експертів буде збирати інформації і факти в Америці та в інших, доступних для них країнах світу про Великий голод в Україні, аналізувати і впорядковувати ці інформації, а наприкінці видати друком (мабуть у кільканадцяти томах) результати цих досліджень.

Для допомоги науковцям комісії влаштовуватиме переслухання заприсяжених свідків з правом судового виклику, тобто тих свідків, які пережили голод, а пізніше опинились у вільному світі.

У підсумку ця комісія виглядатиме так: склад — 21 особа, в тому: два сенатори, чотири конґресмени, три члени американського Уряду, 12 членів з української громади; головою комісії буде член Палати Репрезентантів.

Адміністративне бюро комісії складатиметься правдоподібно з 5-10 постійних платних працівників; виконавчого директора призначить Конґрес.

До третьої частини комісії входитимуть експерти — дорадники з академічної громади, які провадитимуть дослідження.

Комісія матиме право

Закінчення на ст. 8.

Іван Кедрин

Іван Керницький — Ікер

Із смертю Івана Керницького, загальновідомого, називаного за його журналістичним псевдо „Ікера" — поменшився знову невеличкий вже гурт членів старої письменницько-журналістичної ґвардії 20-их і 30-их років з передвоєнного Львова. Вони були зорганізовані у Товаристві Письменників і Журналістів ім. Івана Франка (ТОПІЖ), що його останнім головою був письменник-журналіст Роман Купчинський. Належали до ТОПІЖ-у люди з різних тодішніх газет і журналів, галичани й наддніпрянці, католики й православні, визнавці різних політичних філософій. Не захотів належати туди тільки Осип Назарук, письменник-журналіст, редактор клерикальної „Нової Зорі", бо його, — як він сам казав, — тільки один, але добрий передплатник, станиславівський єпископ Григорій Хомишин все ще вважав Івана Франка за недовірка і тому й фірма Франка у ТОПІЖ-і була для Назарука несприйнятлива. Але члени ТОПІЖ-у дружили одні з одними і з тими письменниками та журналістами з підпільної ОУН, які у своїх виданнях поборювали леґальні українські політичні партії, їх пресові органи та їх співробітників. Бо ось на одному із щорічних літературних конкурсів, що їх влаштовувало ТОПІЖ (членами жюрі були традиційно Василь Сімович, Михайло Рудницький і Константина Малицька) дали нагороду Богданові Кравцеву і Жигмундові Процишинові — членам ОУН.

Хоч було страшенно трудно видавати і редаґувати українські часописи в умовах польської поліційної цензури, ворожости збоку революційного підпілля і загальної бідности, проте за різнородністю українська преса в роках 1926-1939 числом і змістом стояла куди-куди вище від теперішньої преси у вільному світі, де нема ніякої цензури і де є великі грошові ресурси. У 1939 році, останньому перед Другою світовою війною, було в Західній Україні 139 назв українських часописів („Українська преса з перспективи її 150 - річчя" Юрія Тернопільського, насправді Левка Лукасевича, вид. СУЖА, фондами Маріяна Коця, 1974). Виходили у Львові три щоденники. Існував цілий Пресовий Концерн Івана Тиктора, існувала Видавнича Спілка „Діло" й був щоденник „Українські Вісті" Дмитра Палієва. Іван Керницький ввесь час свого перебування у Львові працював у концерні Івана Тиктора, в щоденику „Новий Час". У 1933 році Євген Яворівський видав у Вінніпеґу накладом „Клюбу приятелів української книжки", що його заснував був Іван Тиктор, невеличку книжечку „30-тиліття видавничої діяльности Івана Тиктора 1923-1953" із світлинами і списком 37-ми співробітників Тиктора. Список не повний (не стало вже й Євгена Яворівського та його брата Корнила). З тодішніх працівників-журналістів у концерні Тиктора залишилися ще в живих Василь Качмар, Григор Лужницький, Ярослав Шавяк, Едвард Козак, Ярослав Заремба, Ярослав Пастушенко (член Адміністрації). Із передвоєнного „Діла" живуть ще Михайло Хомяк у далекому Едмонтоні в Канаді, Євген Зиблікевич у Філядельфії і автор цих рядків. У Вінніпеґу живе колишній редактор „Неділі" (разом з покійним Миколою Голубцем) Анатоль Курдидик, знаменитий репортажист і також. письменник-поет. З жінок журналісток тодішнього часу — єдина ще в живих Марія Струтинська у Філядельфії. Збереглась світлина останньої Управи ТОПІЖ, надрукована у книжці „Два З'їзди" (СУЖА, Ню Йорк, 1967). З вісьмох осіб на тій світлині у живих ще тільки автор цих рядків і Іван Дурбак, заслужений для реґіональних видань НТШ.

Це, може,трохи задовгий вступ, проте потрібний, щоб підкреслити жаль,який огортає з відходом кожного того давнього доброго приятеля, професіонала тієї самої ділянки української культури. Іван Керницький був фейлетоністом, письменником-гумористом. У його творах відбивається яскраво його вдача — справжнього типового добряги. З його книжкових творів „Мій світ", „Село горить", „Перелетні птахи", найкраща й найцікавіша повість „Герой передмістя". Він був добрим знавцем побутовщини — однаково сільської, як міської. В його гуморесках не було того сатиричного вістря, що є в таких нарисах Остапа Вишні, чи Едварда Козака, — він ще найбільш зближений до Романа Купчинського — Галактіона Чіпки. Коли Ярослав Пастушенко заснував в Америці „Лиса Микиту", що його перебрав як видавець і редактор та головний автор Едвард Козак, Керницький-Ікер, довголітній співробітник-дописувач фейлетоніст „Свободи", став постійним співробітником „Лиса Микити". Свій погідний філософський підхід до світу і людей, до всіх актуальних громадських явищ він вкладав у уста придуманої ним пари своїх сусідів з Бібреччини Татухів. Він не бачив зла у світі і в людей. Він на все дивився вибачливим оком доброї, шляхетної людини, якій чужими були такі людські хиби, як злість, завист, підступ чи інтриґа.

Це був добрий професіонал-журналіст, талановитий письменник і шляхетна людина. Як не дивно сказати — Іван Керницький належав до тих дуже нечисленних одиниць у світі, які не мають ніяких ворогів. Ніхто йому не був ворогом, зате мав багато приятелів. Івась Керницький все своє

Закінчення на ст. 8.

Д-р Осип Кравченюк

ПЕРШІ УРЯДОВЦІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

III.

• • •

Д-р Володимир Сіменович народився 4-го січня 1859 року в родині о. Лева, пароха Манастириськ, повіт Бучач. Там таки ходив він до вселюдної школи, а перші роки гімназійного навчання відбув у Бучачі й у Бережанах. Зацікавлений мореплавством, він вступив у 1876 році до Кадетської школи у Львові. Коли ж його мрії стати моряком не здійснилися, він відбув військову повинність у війську і в 1879 році почав підготовлятися до продовження гімназійного навчання, при чому Іван Франко був його інструктором грецької мови.

В Академічній Гімназії у Львові В. Сіменович був учнем сьомої і восьмої кляс; провадив гімназійний хор і був співорганізатором студентських прогулянок по Галичині й Буковині, в яких брали участь студенти з України, Петербурґу, ба навіть із Сербії і Болгарії. У 1881 році В. Сіменович склав іспит зрілости; великий організаційний хист та участь у згаданих студентських мандрівках спопуляризували його прізвище. Його запрошували на аранжера товариських вечірок у різних містах Галичини й Буковини, а 8-го грудня 1884 року він взяв участь на основуючих зборах українського жіноцтва у Станиславові, на яких був також Іван Франко. Спершу Сіменович мав намір студіювати медицину, однак по смерті батька записався на студії прав і протягом трьох років він працював на прожиток. У 1887 році о. Іван Волянський вислав з Америки до о. Олександра Стефановича листа, пишучи: „Людей нам треба — інтеліґентних людей. Будівничих нового життя на еміґрації. Інакше вона може для нас пропасти". На прохання о. Стефановича д-р Володимир Сіменович вирішив виїхати до Америки і разом з о. Зиновієм Ляховичем приїхав сюди 17-го березня 1887 року. Осів він у Шенандоа, Па., де обняв пост редактора видаваного о. Волянським тижневика „Америка". Він працював дяком і оснував перший український хор і театральний гурток, який давав вистави у Шенандоа і в інших місцевостях, де жили наші іміґранти.

Разом з о. Волянським вступив д-р Сіменович у члени тайного товариства робітників „Лицарі Праці" („Найтс оф Лейбор"). По смерті о. Ляховича в листопаді 1887 року о. Волянський вислав д-ра Сіменовича до Галичини, щоб підшукати священиків, що хотіли б працювати серед іміґрантів. Тоді Сіменович приїхав з о. Константином Андруховичем, та з Копровським і Гапієм, які мали обняти заряд існуючих уже тоді кооператив. У міжчасі Сіменович виїхав із Шенандоа до Олифанту і став менаджером тамошньої кооперативи, що її по деякому часі передав Юрієві Хилякові. Захворівши, він виїхав до свого литовського приятеля д-ра Йонаса Шлюпаса, і за його порадою і при його допомозі закінчив студії медицини. Лікарську практику д-р Сіменович вів спершу у Шенандоа, відтак у Шамокіні і вкінці у Чикаґо, куди поїхав на світову виставу й де рішив залишитися. У Чикаґо вступив на університет, дістав другий лікарський диплом, а в 1898 році виїхав на дальшу науку до Праги, Берліну, Відня, Кракова, Парижу й Цюріху. Повернувшись до Чикаґо, став він професором медицини в ділянці акушерства і жіночих хворіб. Пізніше був д-р Сіменович міським лікарем.

Сіменович був послідовником Івана Франка й Михайла Павлика, а в Америці вдержував дружні зв'язки з Й. Шлюпасом, литовським лікарем, лібералом і публіцистом. Переписувався з Павликом і одержував від нього часопис „Батьківщина" (вийшло одне лиш число), а від січня 1890 року газету „Народ". Розповсюджуючи цю останню газету серед наших іміґрантів у Олифанті, він придбав собі ворогів серед москвофілів, які твердили, що від появи „Народу" прихильні колись до українських людей (русинів) американці почали ставитися до них ворожо. Отець Константин Андрухович, парох церкви у Шенандоа, також писав про „страшні речі" в Олифанті, де, мовляв, „один пан (Семен) ширить ідеї газети 'Народ', впевняє людей, що Митрополит одобрив її, а крім того вимагає від них присяги, що того а того будуть держатися". (Календар Українського Робітничого Союзу, 1934, ст. 73).

Зацікавлений жіночим питанням, Сіменович задумував видавати жіночу газету, але без успіху. Зате пізніше, завдяки йому, Олена Кисілевська, його сестра, зв'язалась із жіночими організаціями Америки й Канади і почала редаґувати журнал „Жіноча доля". У час свого перебування в Чикаґо він, разом із своїм шваґром адвокатом Степаном Яновичем, дав почин до зорганізовання місцевої української громади. Під його проводом відбувся 30-31-го жовтня 1915 року Перший Український Сойм, під час якого створено Загальний Український Комітет. Сіменович увійшов у члени цього комітету й виголосив реферат, у якому вказував на конечність задержати й скріпити створену на соймі центральну репрезентацію, а її членів зміняти на слідуючих соймах згідно з потребою; пропонував він також злуку усіх світських допомогових організацій у одне тіло, оснування централі усіх світських просвітніх товариств, як також українського союзу жінок. Коли постав Український Допомоговий Комітет (10-го травня 1920 року), він став його членом, а у створеному 1922 року Об'єднанні Українських Організацій в Америці — радним. У політичній ділянці Сіменович стояв на позиції самостійности України, і на Народному З'їзді в Ню Йорку (16-17-го січня 1919 року) протестував проти пропонованої Володимиром Лотоцьким федерації з Росією.

На Першій Конвенції УНС Сіменович був секретарем; 1-го червня 1906 року він створив разом з о. Миколою Струтинським його 106-ий Відділ у Чикаґо. На Дванадцятій Конвенції УНС у Вілкс-Беррі (1912 року) його обрали головою створеної тоді Просвітньої Комісії, що мала відати окремим фондом на школи й видавання книжок. Він сам редаґував книжки й газети для молоді „Просвіта". Заохочував молодих людей до науки: хлопців заохочував вивчати практичні фахи, особливо шоферство, вишукував для них потрібні інформації і помагав їм влаштуватися на працю. Дівчатам він пропонував іти в ділянку опіки над хворими.

(Продовження буде)

ГРОМАДИ ВІДЗНАЧИЛИ РОКОВИНИ НЕЗАЛЕЖНОСТИ Й СОБОРНОСТИ

Олбанська округа

Стоять (зліва): Я. Спяк, ред. І. Дурбак, Л. Белюць, В. Боднар (УККА-Трой) та Л. Вербицький

Трой, Н. Й. (І.-Д.) — 20-го січня ц.р. українські делегації прибули до мейорів міст Амстердаму, Вотервліту, Галсону, Коговзу і Трою та вручили їм українські прапори для вивішення на будинках управ міст. Мейори підписали декларації про День Української Незалежности.

В неділю, 22-го січня наші священики відправили торжественні Служби Божі в намірені українського народу та виголосили патріотичні проповіді. В год. 2.30 в залі Українського Клюбу у Вотервліті інж. Я. Спяк, голова Окружного Комітету Відділів УККА, відкрив Січневу академію. Маестро Л. Вербицький віліграв на фортепіяні американський гимн. Відома співачка Евеліна Белюць привітала присутніх зі святом самостійности й соборности української держави, що записане золотими буквами в історії України. В першій частині мистецької програми вона проспівала пісню „Геть, вороги, з України" слова й музика А. Гнатишина, продеклямувала поему П. Тичини „22 січня 1918 року" та проспівала пісню „Ой, упала роси капля" слова Наталії Войновської, муз. Л. Вербицького. В. Слободян прочитав IУ Універсал у перекладі на англійську мову.

Чотири сумівки — Стефа Коцур, Христя і Стефа Ковальчуки та Галя Демчар протанцювали „Гуцулку", а пізніше „Веснянку". Е. Белюць проспівала повстанську пісню „Зірвалася хуртовина", „Баладу про мальви" В. Івасюка, продеклямувала поему О. Стефановича „Крути".

Мгр Тетяна Дурбак прочитала змістовну доповідь про боротьбу українського народу за свою державність на протязі історії та висловила віру в невмиручість українського народу. Далі Е. Белюць продеклямувала полум'яну поему Б. Бори „Вірю", зворушливу поему В. Симоненка „Лебеді материнства" та закінчила молитвою „Владико неба і землі" з опери Гулака- Артемовського „Запорожець за Дунаєм". Інж. Я. Спяк подякував Е. Белюць і композитору піяністу Л. Вербицькому, що причинилися до високого мистецького рівня програми, всім виконавцям програми та гостям.

Українським національним гимном закінчено Академію. Танці підготовив В. Боднар. Бракувало багато осіб, які з огляду на своє громадське становища повинні були лати добрий приклад.

„Верховина" зачарувала Гартфорд

Для вшанування пропам'ятної дати 22-го січня — дня проголошення самостійности і соборности української держави, загостило до Гартфорду, Конн., тріо „Верховина" з Торонто, Канада. Мистецьким керівником і душею тріо є Олена Глібович; фортепіяновий супровід спочиває у руках знаменитої піяністки Стефанії Жовнір-Клос.

У морозний січневий день, якраз 22-го січня, після полудня, в залі Українського Народного Дому, піяністка С. Жовнір-Клос розпочала святочну програму, відігравши на фортепіяні американський гимн. Формальне відкриття свята провів голова місцевого відділу УККА мгр Борис Крупа, після чого були відчитані проклямації від стейтових і міських властей.

Але присутні нетерпляче очікували виступу співачок. І от відкрилася завіса і перед публікою з'явилися три граційні постаті, неначе жрекині-вестальки, вірні Музі співу і гармонії. А декому здавалося, що вони — боярині з давнього княжого двору, бо і строї в них золото-зелені, боярські... Перша пісня — „Думи" М. Гайворонського. Полинули зворушливі звуки гармонійно злитих голосів. „Під Твою Милость" Дмитра Бортнянського „Верховина" співала так, що — вірилося, що композитор якраз мав на увазі таке виконання — dolcissimo cantabile. Звучання голосів — ніжне, шовкове, розуміння і виконання співаних творів — глибоке і експресивне, тож не дивно, що виконують вони усі пісні прегарно у їхньому широкому й різноманітному репертуарі. Вони співали в Гартфорді 12 пісень, тричі появляючись на сцені, кожний раз в іншому стилевому вбранні.

Ось пісня „Коли часом" до слів Франка, музика Недільського, що зворушує ще й кінцевими словами: „може твої пекучі сльози мені стукочуть до душі". Потім друга — „Останні квіти", до слів Лесі Українки, музика В. Гомоляки. Це кінець першого виступу перед промовою д-ра М. Снігуровича, відомого місцевого громадського діяча, особливо активного на форумі УККА, Відділ якого і спонзорував усю імпрезу.

Знову відкрилася завіса і на сцені стали три красуні в стилевих полтавських одягах; здавалося, наче подруги Мотрі Кочубеївни у Батурин до Гетьмана Мазепи їдуть. Але співають вони пісню з іншої доби — співають про Січових Стрільців: „Гей, співаймо пісню слави", музика А. Гнатишина; „Україно, квітуча", на слова Т. Луценка, музика Дремлюги; „Було колись, дівчино" („Колись, дівчино мила") — в'язанка стрілецьких пісень у обробці А. Гнатишина, — все виконане з легкістю й майстерністю.

Мистецький керівник тріо „Верховина" Олена Глібович підходить до співу своєї вокальної групи, як добрий диригент до симфонічної оркестри чи струнного ансамблю; вона іде слідами поліфонічної вокальної інструментації геніяльного Леонтовича, яку бачимо у веденні окремих голосів незалежно, даючи змогу поодиноким солістам вести провідну мелодію, але водночас створюючи з них досконалу гармонійну цілість. У той спосіб добилася маестро О. Глібович того, що її тріо „Верховина" тональною чистотою та віртуозністю інтерпретації нагадує нам звучання струнного ансамблю чи гру надхненої чарівної арфи. Цій досконалості співу „Верховини" сприяє не в останню чергу піяністка-віртуоз Стефанія Жовнір-Клос, про яку не можна не згадати, пишучи про „Верховину". Роля акомпаньятора не легка, хоч так може здаватися на перший погляд. Акомпаньятор, крім техніки гри, мусить вчутися в кожну фразу, відчути кожний нюанс її і, супроводжуючи спів вокалістів, мусить сам 'співати' — співати душею. Таким акомпаньятором є якраз С. Жовнір-Клос.

Співачки в тріо „Верховина кожна заслуговує на те, щоб про них згадати поіменно. Перше сопрано — Надія Коханська, ніжний голос кольоратурного характеру; друге сопрано — Оксана Макогон, голос ліричний, оксамитний; альт — Богданна Ігнатович, голос контральтовий, глибокий.

У другій частині концерту співачки появилися на сцені у стилізованих гуцульських одягах під звуки настроєвого „Подаруй мені Карпати" музика Весоловського, слова Нагай. Виходили вони на сцену одна по одній, заквітчані, розспівані, немов мавки з Чорногори. Під бурю оплесків відспівали вони „Спомин з гір" муз. Безковайного і „В вечірній час" музика А. Гнатишина, слова О. Журливої. Потім Олена Глібович принесла нам подих рідних Карпат зворушливою рецитацією поеми „На залених горах" О. Олеся.

Під кінець виступу тріо виконало дві пісні Володимира Івасюка „Я піду" і „Пісня буде поміж нас"; далі — „Чарівну скрипку" музика І. Поклада, „Розвивайся ти, високий дубе" слова Франка, музика О. Бобикевича. А в наддаток, на невгаваючі домагання захоплених глядачів-слухачів — „верховинки" заспівали пісню „Карпати" музика М. Скорика. Зібрані гарячими оплесками прощали тріо „Верховину", високо оцінюючи їхнє вірне і гарне виконання української рідної пісні і ту мистецьку насолоду, яку гості з Торонто подарували цим виступом нашим гартфордцям. Мистецький керівник Олена Глібович, хоч її не видно на сцені (вона скромно захована за кулісами), була „присутня" в кожній пісні, бо це також вона зуміла влити в душі своїх співачок тонкість власного музичного відчування. Українці й українки вміють і люблять співати, а особливо ті, що їх торкнула Божа іскра дійсного музично-пісенного таланту.

Оксана Кузьма

Джорджія вшанувала річницю проголошення незалежности України

Губернатор Джорджії підписав в Атланті декларацію про відзначення 66-ої річниці проголошення незалежности України. На світлині (зліва): Орися Палюх-Фішер, голова українського фестивалю в Атланті, з підписаною губернатором деклярацією; Ірена Чорна-Андреадіс від капелі бандуристок „Червона рута" в Атланті; Джо Франк Геррис, губернатор стейту; Таня Басняк-Бойцун з сином Данилком від „Рідної Школи"; Чарлі Таррас, голова Української Асоціяції Джорджії, вручає губернаторові на пам'ятку українську платівку, і Альвіна Решетняк-Гвідетті, голова Союзу Українок в Атланті.

22-ге Січня у Ню Йорку

Воно якось більше святково і значуще, коли дата роковин проголошення державної суверенности України і соборности наших земель припадає саме на календарне 22-ге січня, як ось цього року. Старанням відділу УККА, Комітету об'єднаних українсько-американських організацій Ню Йорку відбулось оце успішне свято в залі Вашінгтон Ирвинг школи, при численнішому, як останніми часами, зборі публіки.

Американським і українським гимнами розпочав концерт мішаний хор „Боян", з Перт Амбою, Н. Дж., під диригентурою Р. Левицького. Інж. Михайло Шпонтак, як голова Об'єднаного комітету, відкрив свято, а Б. Гаргай відчитав чітко державницькі проклямації губернатора Квомо і посадника Кача. Піднесено вражала проклямація губернатора своїм проукраїнським тоном патріотизму. Конгресмен Грін своїм виступом на сцені причинився до більшої вагомости Свята. Цікаве і оригінальне тематично було святочне слово, чи радше реферат пароха церкви св. Юра в Ню Йорку, о. ігумена П. Пащака, про значення і становище Церкви в орбіті української державности. Такий бо реферат таки найкраще може опрацювати особа духовного стану.

Хор „Боян" зі своїм диригентом, при фортепіяновому супроводі І. Слейтора, виконав дві пісні: в редакції І. Недільського „Засяло сонце золоте" та Е. Козака „Вкраїно — зоре". „Боян" це невеликий, скромний, провінційний хор, якому нелегко почванитись потужністю тону; зате здобуває він симпатію у слухачів чистотою, ритмічністю та музикальністю співу. В першій пісні новістю було впровадження тенорового соля „Козаче молодий" на тлі хору. Сольо бездоганно проспівав Е. Науменко. На такі незначні зміни диригента можна і погодитись. Закінчував першу частину концерту виступ, що його можна назвати дебютом співака-баритона, Ігоря Доріяна-Кравцева, який по 12-ох літах побуту, студіях, а теж виступах в Італії та подекуди в Европі, повернувся у Ню Йорк. В цьому випадку вся музична цікавість нашої громади була скерована на його виступ. Крім пісні Гнатишина „Жита", виконав він три композиції Лисенка „Безмежнеє поле" (текст Франка), „Ой Дніпре мій, Дніпре" (текст Шевченка) та арію Остапа з опери „Тарас Бульба" (за Гоголем), що своїм похоронним настроєм не зовсім підходила під торжественний і радісний день воскресення України.

Проте Кравців як співак зробив гарне враження своїм співом, а теж свобідною поведінкою на сцені, доводячи, що він соліст зі сценічним досвідом. А баритона на імпрезах нам уже від довшого часу бракувало.

По перерві почули ми відоме сопрано М. Кокольську-Мусійчук у трьох піснях Сонєвицького „Під Твою милість" Людкевича „Спи, дитинко, моя" (текст Карманського) і Бетговена (в перекладі) „Гримлять барабани". Пісні, відповідні до святкового дня, віддала співачка з мистецькою культурою та помітним переживанням музики. Особливо приємне було ніжне леґато чи пак кантилена в першій і другій пісні. Рецитувала прекрасну драматично-радісну, державницьку поезію Олеся „Цвіте трояндами" М. Данчук-Решітник, яка докладно опанувала текст, старалась вкласти в твір все, що було можливе в її декляматорській спроможності.

Закінчився концерт народними піснями у виконанні хору „Боян: „Ой, дівчино, шумить гаи в обробці Китастого, „Ой, у гаю, при Дунаю" в обр. Р. Куліша та „І шумить, і гуде" в обр. Г. Верьовки. І хор, позбувшись хвилювання та зааклімативувавшись, звучав міцніше і переконливіше.

Свято закінчено піснею-молитвою „Боже, вислухай благання", що її започаткував хор, а підхопили всі присутні.

Теодор Герен-Юськів

Вісті з Брентфорду

Цього року в січні український Брентфорд, Канада, двома окремими фазами відзначив 66-ті роковини з дня проголошення незалежности України в Києві 22-го січня 1918 році.

Громадська оборонна акція українського середовища Брентфорду була успішна. Ми тут, у Брентфорді, добилися реституції нашого привілею, що його заперечувало нам вороже українцям середовище.

Мейор нашого міста Дейв Нюман поновно видав окрему проклямацію, якою один тиждень в січні назвав „Українським Днем" Брентфорду. Перед актом вивішення українського прапора 21-го січня ц.р. на машті міської управи в приміщеннях міської ратуші відбулося коротке й цікаве зібрання численної української громади, де про січневі річниці промовляв о. диякон Я. Середа, посли Філь Ґіллес, Дерек Блекбирн і о. парох Іван Лещин. Всі присутні на цій репрезентативній імпрезі відчували, що на цьому громадському зібранні українське середовище Брентфорду святкувало теж і день своєї перемоги в обороні українського прапора.

Того ж дня ввечері заходами Управи нашого Відділу ЛВУ у співдії з українською православною громадою міста відбувся добре зорганізований і багатолюдний бенкет, присвячений січневим роковинам.

Обов'язки майстра церемонії, як завжди, елегантно виконував д-р Іван Скрипух. Реферат про січневі роковини по-українськи виголосив мгр Василь Бородач, а англійською мовою Петро Вівчарук.

З короткими промовами виступали на бенкеті посли: Ф. Ґіллес і Д. Блекбирн, а мейор Брентфорду Дейв Нюман у своєму слові зазначив недоречні виступи наших ворогів з протестами проти вивішування українського прапора.

Під час бенкету за головним столом сиділи: о. диякон Я. Середа, посол Д. Блекбирн з дружиною, мейор Д. Нюман з дружиною, д-р Іван Скрипух з дружиною, о. Гуцуляк, парох української православної громади в Брентфорді, о. диякон Роман Бей, о. Іван Лещин, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя з дружиною, посол Ф. Ґіллес, Василь Вівчарук, голова Відділу ЛВУ в Брентфорді, та мгр В. Бородач.

За окремими столами сиділи: Люба Піх, голова Відділу ЛУКК в Брентфорді; Ніна Цукор, краля Українського Села „Україна"; В. Столяр, представник української православної громади, й п-і Іванець, а далії сиділи Василь Бицик, голова Відділу ЛВУ в Ґвелфі; Юрко Дем'янів, голова Церковного комітету у Ватерфорді; М. Шимоняк, голова Відділу ЛВУ в Ватерфорді; М. Шимоняк, голова Відділу ЛВУ в Ватерфорді, Гриць Піх, голова Церковного комітету в Брентфорді й інші.

Слід зазначити, що брентфордський січневий бенкет на протязі років належить до елегантних громадських імпрез. На такому рівні відбувся теж і наш останній бенкет. Присутність наших численних приятелів і сусідів впевнила нас в тому, що під час таких імпрез ми не є самі.

Завдяки староанням о. диякона Я. Середи, ціла наша святкова програма була зарекордована на каблевій стрічці. Кілька днів пізніше цю програму передала для своїх слухачів місцева каблева компанія.

Слід подякувати В. Вівчарукові, о. дияконові Середі та всім, які не пошкодували праці і труду, щоб ця імпреза була успішною. Окрема поляка належиться всім членкиням з місцевого Відділу ЛУКЖ за підготову і подання гостям смачної вечері. Офиційна частина нашого бенкету закінчив патріотичним словом о. І. Лещишин. Присутні проспівали на закінчення український національний гимн „Ще не вмерла Україна".

Василь Бородач

Тандер Бей, Онт.

Заходами Відділу Комітету Українців Канади в Тандер Бей, при співпраці складових організацій, відзначено славні річниці проголошення української держави та злуки всіх земель України.

В п'ятницю, 20-го січня, голови і представники складових організацій Відділу КУК, відбули зустріч з радним міста Тандер Бей Тарасом Козирою.

Під час цієї зустрічі радний міста Т. Козира, який заступав посадника, прочитав і підписав проклямацію, в якій проголосив день 22 січня Українським Днем і зарядив вивішення українського національного прапора перед будинком міської ради, який поруч канадського прапора повівав на протязі чотирьох днів. Після короткої церемонії радний міста Тарас Козира зфотографувався з учасниками зустрічі і вручив кожному з них позолочені тарілки з емблемою міста Тандер Бей.

У неділю, 22-го січня, в авдиторії Товариства „Просвіта" при Сімпсон вулиці, відбувся Святочний бенкет-прийняття, в якому взяло участь коло 200 осіб.

Програму свята державности і соборности України відкрив вступним словом голова Відділу КУК Ілля Козира. Хвилиною мовчанки вшановано світлу пам'ять героїв-мучеників, які за волю України життя своє віддали. Молитву перед вечерею провів о. крилошанин Юліян Габрусевич, а їжу благословив о. протоієрей Павло Змїівський.

Після вечері заступник голови Відділу КУК — Петро Михайлишин представив гостей, які сиділи за головним столом, а відтак попросив до слова головного промовця д-ра Богдана Мигаля.

Промовець у своїй дбайливо і солідно опрацьованій доповіді у яскравий спосіб насвітлив низку історичних моментів, які після трьох попередніх Універсалів довели до того, що Українська Центральна Рада проголосила 22-го січня 1918 року Четвертий Універсал, в якому сказано: „Однині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною суверенною державою українського народу". Рік пізніше, тобто 22 січня 1919 року врочисто проголошено на Софійській площі в Києві соборність України. Цими Актами український народ сказав цілому світові, що він хоче і що він буде вільним господарем на своїй землі. Промовці нагородили промовця гучними оплесками.

Присутній на бенкеті посол до Онтарійського парляменту Микі Геннесі передав привіт від прем'єра Онтаріо В. Дейвіса і від себе.

В мистецькій частині програми виступали: дівочий ансамбль СУМ „Барвінок" під керівництвом Гані Іванишин і чоловічий ансамбль дивізійників „Побратими" під керівництвом о. митрофорного протоієрея Миколи Малюжинського. Деклямувала Анна Кондрат. Фортепіяновий супровід — Михайло Романюк. Про наші святкування були згадки у місцевій англомовній пресі, радіо і телевізії.

На закінчення голова Відділу КУК Ілля Козира склав подяку ансамблям, їх керівникам, піяністові, декляматорці і всім учасникам, які своєю участю звеличали цю велику історичну подію. Зокрема подякував він голові місцевого відділу Комітету Українок Канади Олі Михайлишин і всім паням за безкорисне приготування вечері.

Відспіванням українського національного гимну закінчено це небуденне свято.

Присутній

Мейплвуд

Кожного року, коли надходить національне свято 22-го січня, українська православна церква Святого Вознесення в Мейплвуд, Н. Дж., виносить назовні свої прапори, український і американсько-зоряний і ставить їх на ґанку при головному вході до церкви.

Цього року свято державности припало на неділю і відбувалося урочисто у присутності численного громадянства. 22-го січня, у неділю вранці парафіяни заповнили церкву заздалегідь. В 9:45 вранці прапороносці, настоятель церкви о. Наконечний, церковний хор під диригуванням інж. Л. Харченка і всі парафіяни та гості вийшли з церкви на головний ґанок. На тлі різдвяної ялинки, яка ще була прибрана прикрасами, і льодяного хреста, що стояв недалеко від входу до храму та ще не був порушений від свята Хрищення Господнього — Йордану, що його церква відзначила і освячення якого відбулося 19-го січня ц. р., по обох сторонах ґанку встановили прапори, український і американський.

Парафіянин К. Степовий, він же голова Товариства Прихильників Державного Центру Української Народної Республіки на данному терені, сказав коротке сло-

Закінчення на ст. 7.

Озон Парк

Цьогорічне святкування української державности з незалежних причин відбулося 5-го лютого цього року. Щоправда церковні святкування відбулись вчасно, 22-го січня ц.р., коли місцевий парох о. крилошанин Л. Мудрий відправив Благодарственну Службу Божу в намірені українського народу та панахиду за упавших на полі бою воїнів за свободу батьківщини.

Святочна академія відбулась 5-го лютого в церковній залі о год. 4-ій по полудні. Не зважаючи на непогоду, українці зібралися численно. Програму започаткував голова відділу В. Скомський. В своєму вступному слові подав історію 22-го січня 1918 і 1919 років, причини нашої програної та вигляди на майбутнє. Потім виступив хор під орудою маестра Л. Рейнаровича, що проспівав дві пісні — „Гей, у лузі" муз. Гайворонського та „Ми йдемо в бій" муз. Колеси, при акомпаньяменті мгр Соні Шерег. Проклямації губернатора М. Комо та мейора Е. Кача відчитав О. Бабський.

Поему О. Олеся „Цвіте трояндами" дуже гарно продеклямувала учителька Школи Українознавства ООЧСУ в Ню Йорку М. Данчук-Решітник, за що присутні нагородили її довгими довготривалими оплесками.

Святочну доповідь виголосив організаційний референт осередку СУМА в Ню Йорку, як також і член Крайової Управи СУМА мгр Б. Гаргай. Його доповідь була добре опрацьована, добре виголошена, так що могла задоволити найбільш вимагаючого слухача. Він подав коротку історію визвольних змагань як на Великій Україні, так і в Галичині, обговорив світла і тіні цієї боротьби та подав причини нашого неуспіху. Знаючи причини прогри наших визвольних змагань, ми повинні тепер приготовитись на слушний час, а він для нас таки прийде.

Згодом виступили бандуристи Л. Чорна та Н. Гончаренко, які проспівали при акомпаньяменті бандур три пісні — „Ой, летить хмара з-за Лиману", „Соловейку, любий брате" і „Запорозький марш". Учні з місцевої Школи Українознавства рецитували вірш „65 років"; в збірній деклямації виступали: В. Палчинська, Т. Бабський, А. Новак, М. Варивода та А. Яшин. Маестро Рейнарович при акомпаньяменті мгр Соні Шерег проспівав три пісні — „Лети, моя думо" слова і музика Купчинського, „Баляда про мальви" музика В. Івасюка, та „Пісня про рідний край" музика Третяка. Про артистичне виконання не доводиться багато говорити, бо всі ми знаємо Л. Рейнаровича не віднині, він же і диригує нашим хором, але тут варто звернути увагу на виконання пісні про мальви замученого большевиками композитора Володимира Івасюка. Виконання було дуже добре, до речі, вперше у нашій громаді, публіка прийняла його довготривалими оплесками.

Закінчив програму хор, що проспівав три пісні: „Марш молоді" муз. Третяка, „Старенька ненька", пісня У ПА, та „Слава, слава Україні", музичне оформлення Л. Рейнаровича. Програма була добре підготована і присутні прийняли її зі задоволенням. Треба згадати, що всі, що підготовляли програму, а саме: імпрезовий референт Б. Босак та Богдан Кармелюк та М. Новасад, що трудилися над технічним оформленням, вив'язалися зі свого завдання задовільно, за що їм належиться подяка. Цю успішну імпрезу закінчено національним гимном „Ще не вмерла Україна".

В.З.

Вшанування о. М. Кудановича з нагоди відходу на емеритуру

У своєму житті о. прот. М. Кудановичеві довелося пройти чимало болючих та прикрих моментів у винограднику Божому та суспільно-громадській праці. Однак, на тому тернистому шляху були взнеслі і радісні хвилини у праці для добра і розвитку нашої Української Автокефальної Православної Церкви та многостраждального українського народу. Вся та праця і діяльність випливала з серця, наповненого безмежною любовю і жертвенністю, а людина з такою любов'ю повністю заслуговує на назву повновартісної людини-християнина.

Отець прот. М. Куданович

За ту любов до своєї Української Православної Церкви і свого народу на о. М. Кудановича немило дивився польський уряд. І тільки завдяки вибуху війни Німеччини з Польщею він оминув заарештування і непередбачених наслідків. Нестало Польщі, і українські західні землі опинилися під большевицькою окупацією. В той час Михайло Куданович опинився в Кракові. Тривожний це був час, бо зближався день вибуху Другої світової—22-го червня 1941 року, який започаткував грізну боротьбу европейських держав, а згодом і Америки за краще завтра для людства.

Закінчилась 4-річна світова війна, але не принесла вона нічого кращого для знедолених народів. Почали сунутися на Захід незчисленні валки втікачів від московсько-комуністичного „блаґа". З тяжкими переборами М. Куданович опинився у таборі для втікачів у Німеччині, де віддано працював на церковній і суспільно-громадській ниві. В 1947 році він еміґрував до Бразилії вже зі своєю дружиною Галиною й поселився в Каетано до Сул, Сан Павло.

На новому поселенні М. Куданович не складав рук, а включився в активну й енергійну релігійну і національно-громадську працю. В 1952 році відбулося у хаті М. Кудановича організаційне зібрання, на котрому зорганізовано Братство св. Арх. Михаїла, завданням якого було знайти та закупити землю під будову православного храму. Вже в 1953 році знайдено землю і набуто право будувати церкву. Церковний терен був посвячений і почалась жвава праця та збирання фондів на будову храму. Цю збірку започаткував М. Куданович князівським даром, як на ті часи, в сумі 5,000 круйзерів, або 1,200 долярів. Грошові пожертви напливали й зростав ентузіязм, а ще більше піднесло братчиків на дусі, коли вони дістали вістку про приїзд до Бразилії Митрополита нашої церкви Іоанна. З прибуттям Владики до Каєтано, до Сул відбулася архиєрейська Служба Божа. Це була пропам'ятна Служба Божа для М. Кудановича, бо в той день він пішов за голосом Ісуса Христа—„іди за мною", прийнявши з рук великого Божого угодника Митрополита Іоанна душпастирські свячення в сан диякона, а за тиждень—священика. Здійснилося його бажання, яке мало статися на Покрову в 1947 році, але через виїзд в червні до Бразилії не сталось так, як бажалось.

1956 рік був радісним роком, бо вже пишалася своєю красою і величчю викінчена церква св. Володимира в Сан Каетано до Сул і завершено цю величаву подію ще й тим, що і вулиця була названа українською.

Отець прот. Михайло Куданович всеціло віддав себе праці, як голова Парафіяльної управи, Управи Братства та заступника голови Генерального Церковного Управління УА ПЦ у Бразилії. Однак, навістила його турбота у зв'язку з хворобою його улюбленої донечки Ірини.

В надії на вилікування донечки, о. прот. М. Куданович в 1960 році з дружиною Галиною, синами Ігорем, Іваном та Мироном, переселився до ЗСА, оселившись у Дітройті. Був настоятелем парафії в Дітройті та інших парафіях, де заходила конечна потреба душпастиря. Після смерти донечки в 1966 році обійняв парафію свв. Володимира і Ольги в Сейнт Пол, Міннесота, а відтак став настоятелем парафії св. Архистратига Михаїла в Міннеаполісі в 1974 році і був ним до кінця 1983 року, коли з різних причин подався на пенсію на 66-му році свого життя. Тоді парафія втратила одного зі своїх кращих і ділових настоятелів.

Крім своїх душпастирських обов'язків, о. прот. М. Куданович знаходив час і на громадську працю. Всеціло й гармонійно співпрацював з учителями Української Парафіяльної Школи, не згадуючи вже його батьківського відношення до учнів, за що всі учні любили та безмірно поважали його, як настоятеля і вчителя релігії. Немало свого часу присвятив о. прот. М. Куданович для оформлення і зредаґування „Пропам'ятної Книги" з нагоди 50-ліття існування парафії св. Арх. Михаїла в Міннеаполісі. За цю гарну працю парафія отримала з Консисторії похвальний лист.

Щоб підкреслити великі заслуги о. прот. М. Кудановича для нашої парафії, котру він поставив високо, гідно виховуючи дітей у релігійному і національному дусі, відбулася в парафії гарна імпреза: старанням культурно-освітнього референта Парафіяльної управи Олександра Полеця та директорки нашої школи Валентини Ярр і парафіян, які, пам'ятаючи слова Святого Писання, що добрий робітник гідний своєї заплати", влаштовано в неділю, 29-го січня ц.р., святочне прийняття– обід. В цей день Літургію правив сам о. прот. М. Куданович у переповненій парафіянами та приятелями церкві. На обличчях присутніх проміняла радість і відчувалося вдоволення, що знову мали нагоду почути Службу Божу з уст улюбленого душпастиря, який, на жаль, як сказано, йде на пенсію.

Після Літургії вдячний Молебень відправили отці Микола Метулинський, Микола Годинський та Степан Репа і о. протдиякон Юрій Корсунь. Після церковних відправ відбулося багатолюдне прийняття-обід в авдиторії парафії. За головним столом сиділи о. прот. М. Куданович з паніматкою Галиною, синами—Ігорем, Іваном; отці Микола Метулинський, Микола Годинський з паніматкою, та паніматки Ольга Антохій, Галина Левицька і Ольга Бутків.

Обід почався молитвою; після молитви піднесено тост зі співом многоліття.

Після обіду привітання склали: голова Парафіяльної управи М. Каркоць, директорка Української Православної Школи Валентина Ярр, яка яскраво підкреслила великий вклад о. прот. М. Кудановича у виховання наших дітей в релігійному і національному дусі та гармонійну співпрацю з учителями. Від Української Православної Ліги промовляв М. Сімон; від Братства—В. Павлюк; від Українських Ветеранів— П. Шайда; від парафії свв. Володимира і Ольги в Сейнт Пол— П. Ковалевський. Крім того, зворушливо привітала від абсольвентів нашої школи з 1982 Зіна Полець; від теперішніх учнів—Христина Танасійчук; від церковного хору- А. Гноєвий. Теплим словом привітала отця-душпастиря п-і Костюк, яка прибула на цю урочистість зі шпиталю на візочку.

Отець М. Гординський, складаючи привіт, дивувався, що ще в такому відносно молодому віці о. М. Куданович подався на пенсію, але висловив віру, що підлікувавши своє здоров'я, о. прот. М. Куданович знову повернеться до своїх душпастирських обов'язків. Потім учні старших кляс школи гарно проспівали три пісні; добре деклямував учень Павлусь Правдюк; був і сольовий виступ Зої Семенець при акомпаньяменті Олега Левицького. Привіти і мистецькі виступи присутні прийняли гучними оплесками, а ще сильнішими—самого отця М. Кудановича, коли його обдаровано гарними подарунками—дарами любови.

В своєму слові до зібраних на кінці прийняття о. прот. М. Куданович висловив сердечну подяку всім присутнім за привіти і щедрі подарунки й молив Господа Бога, щоб і далі ця парафія високо несла слово Господнє і виховувала молоде покоління в релігійному і національному дусі.

Прийняття закінчено молитвою, яку провів о. прот. М. Куданович, а всі присутні разом з хором відспівали многоліття. Багато з присутніх приступали до Всечесного о. прот. М. Кудановича і складали особисто йому найкращі побажання.

П. В.

Святочна імпреза в Гартфорді

Заходом Управи Український Народний Дім, якого головою є Петро Титор, ще від 1965 року з року в рік влаштовує український традиційний Святвечір, зі всіми його традиціями й „атрибутами". В 1984 році не було тих кольоритно-традиційних вертепів, із сюжетом повстанців, бо молода талановита Ірена Бобрівник зайнята маленькою донею й не могла в цьому році віддати свій „хист" громаді, щоб підготовити „Вертеп".

Але все таки 6-го січня вже від 8-ої вранці в Українському Народному Домі роїлась метушня. Голова Петро Титор уже приїхав з віддалі 42 миль, а жінки приготовляли, варили „кутю" й інші святочні 12 страв (не поміщуємо прізвищ їх з браку місця у дописі), усім їм, чоловікам і жінкам, що віддали свій час, працю і знання, належиться велика подяка й признання. Ввечері з усіми святвечірніми звичаями, якими наші діди й прадіди століттями обходили й ними дорожили, а ми їх продовжуємо, щоб передати нашому новому поколінню і далі плекати ці рідні наші традиції.

Святвечір відкрив голова П. Титор, згадавши про наші звичаї, та передав дальше ведення святом Тимішеві Мельникові.

Молитвою поблагословив Божі дари о. шамбелян С. Чомко; глибокозмістовну патріотичну доповідь виголосила Софія Радіо. Громадський хор „Діброва" під диригуванням інж. О. Пришляка заколядував наші чудові колядки. А далі—хто додому, а інші ще довго ґуторили у своїй гарній громадській залі УНДому.

Закликаємо українську молодь, усі наші молодечі організації у наступних роках брати жвавішу й численнішу участь у громадських традиційних і інших імпрезах, бо молодь, яка народилася на поселеннях, засвоює собі традиції наших дідів та й вправляється в українській мові. З приємністю зглаґуємо, що більше десятка нашої молоді були не лише гістьми, а обслуговували столи, за що належиться їм подяка й признання від управи.

Єроним Логуш

„Україна" танцює

Танцювальний ансамбль „Україна"

„Україна"—це танцювальний ансамбль Осередку СУМ ім. М. Павлушкова в Чикаго. Цей ансамбль був організований в 1978 році, а на мистецького керівника було запрошено Євгена Літвінова, що прибув недавно з України. Він є глибоким знавцем українських народних танців, любить працювати з молоддю, а головне те, що він має Богом даний талант та уміння передати його іншим.

За неповних шість років існування ансамблю під його проводом, мистецьким керівництвом, згаданий ансамбль зробив колосальний поступ, і як, наслідок цього, в днях від 26-го до 31-го грудня 1983 року запрошений виступати чотири рази денно в Епкат, Дисні Ворлд, Орляндо, Фльорида. Люди, що відповідають за мистецьку програму цієї світової атракції в Епкат, дотримали слова: реклями була дуже добра, на програмках, на видних місцях, світляна реклями та оголошування щопівгодини через гучномовці. Коли появились наші танцюристи в національних строях, то на тлі тих забудовань це створило фантастично-мальовничу панораму.

Члени ансамблю „Україна" були добре підготовані і старанно виконували свої ролі, і це дало добрі наслідки. Туристи сприймали кожний виступ „України" бурхливими оплесками. Місця для фоторепортерів були під час кожного виступу переповнені, були сотні запитань про працю ансамблю, про культуру України, ніхто не хотів вірити, що танцюристи не є професіоналами. На протязі цього пам'ятного тижня ім'я Україна не сходило з гучномовців. Українці з різних місць Америки і Канади були майже на кожному виступі і всі стверджували, що українська культура була гідно зарепрезентована. Тому за це всім членам ансамблю „Україна" належиться признання і ґратуляції від української громади в діяспорі. Це ще один доказ, що наша молодь не відстає від нас у поширенні, пропаґуванні доброго імени України.

М. Яременко

Петро Саварин в УНО

У днях 20-22 січня ц.р. у Торонто перебував новообраний президент Світового Конгресу Вільних Українців адвокат Петро Саварин з Едмонтону. Він також виступав як головний доповідач на академії для відзначення 66-их роковин проголошення самостійности України 22-го січня 1918 року. З тієї нагоди П. Саварин стрінувся з членами Президії Українського Національного Об'єднання Канади у Бібліотеці філії УНО в Торонто-місто вполудень у неділю, 22-го січня.

Привітавши президента СКВУ, мгр Михайло Ромах, голова Президії УНО запитав президента СКВУ про його пляни праці та взагалі напрямні на найближче майбутнє. Петро Саварин, який є також і канцлером Албертського університету в Едмонтоні, заявив, що він, перш за все, хоче поставити канцелярію СКВУ на належній висоті і затруднити там принаймні ще одну, якщо не дві секретарки, щоб канцелярія могла безперебійно і своєчасно виконувати доручену їй працю. А добре наладнана робота в канцелярії є першою головною передумовою успіху СКВУ як репрезентативного тіла українців у вільному світі. Щоб це осягнути треба обов'язково подвоїти, а то й потроїти схвалений бюджет. За цей короткий час йому вже вдалося роздобути дещо з фондів у себе, в Едмонтоні, ба навіть тут, у Торонто, сьогодні вранці його товариші пластуни вручили йому чек на суму більше ніж 5,000 дол. на потреби СКВУ. В основному, як це заявив П. Саварин, він розраховує на значну допомогу не тільки з боку пластунів та дивізійників, але також і від бізнесменів та професіоналістів.

Друга важлива справа, яку він поставив собі за мету, це наладнання приязних стосунків з організованими представництвами еміґрацій зі східньої Европи, а головно сусідів України; румунів, мадярів, чехів, поляків і зокрема жидів, на базі добросусідських відносин. Ми можемо тут із вільними представниками тих народів договоритися до того, що в разі якихось політичних змін на сході Европи, ми не потребували б воювати на всі сторони з усіма сусідами, а мати вже деякі справи полагоджені на базі договорености. Бож ясно, що на наших міжусобицях із сусідами скористала б знову Москва, яка по одному здушила б нас усіх, але при спільних зусиллях нас усіх вона того зробити не зможе.

Третьою справою, яку новообраний президент СКВУ хоче наладнати — це замирити українські політичні середовища, щоб вони не поборювали себе взаємно як вороги, але щоб конкурували одні з одними як політичні опоненти — речники різних ідеологій, маючи на меті одну й ту саму ціль: самостійну і соборну українську державу. Йдеться головно про те, щоб інші середовища не намагалися виступати назовні перед різними державними чинниками країн нашого поселення, кожне зокрема, декляруючи себе водночас єдиним уповноваженим діяти в імені цілого українського народу.

П. Саварин висловив жаль і розчарування, що на ІУ Конгрес не були запрошені найновіші еміґранти з України, видалені звідти окупаційною владою як небажані дисиденти, а чей же вони найкраще обізнані із теперішнім станом в Україні. Сам факт, що президент ЗСА Роналд Реґен особисто відмітив шосту річницю створення Української Гельсінкської Групи говорить дуже багато. Такі дисиденти як ген. П. Григоренко, Леонід Плющ, Надія Світлична, Валентин Мороз та інші, повинні бути разом з нами на конгресі, щоб залемонструвати нашу єдність і непохитність, коли йде про права українського народу та його ідеал — Самостійну й Соборну Українську Державу. Цього, на жаль, на ІУ Конгресі не виявлено, й тому він поробить усі можливі заходи, щоб цього не повторено на У Конгресі в 1988 році.

На базі думок, висловлених президентом СКВУ, адв. П. Саварином, вив'язалася коротка дискусія, і голова Президії УНО, мгр М. Ромах запевнив П. Саварина, що система УНО і Братні організації повністю підтримають заходи президента СКВУ. Містоголова Світової Координаційної Ради ІСНО повторив запевнення М. Ромаха у відношенні до всіх складових організацій, членів ІСНО.

Присутній на зустрічі мгр Ярослав Білак, предсідник ІУ Конгресу й добре обізнаний із статутовими проблемами СКВУ, звернув увагу на те, що дуже важливим є розвивати діяльність СКВУ в межах статуту, що є передумовою уникнення різних непорозумінь і небажаних прецедентів, які у майбутньому деякі члени СКВУ могли б використати для своїх вузькопартійних цілей і торпедувати діяльність Президії СКВУ так, як це було в попередній каденції. „Я не є членом жодного політичного середовища — сказав Я. Білак — і як такий можу запевнити вас, що всі інші, такі як я, радо підтримають ваші заходи у здійснюванні висловлених вами плянів".

В обговорюванні заторкнених питань новообраний президент СКВУ виявив велику дозу оптимізу й віри у можливість здійснення його плянів, що вже само собою становить важливу передумову на шляху до успіху.

На жаль, зустріч треба було перервати, бо за кілька хвилин мало бути піднесення українського прапора перед міською ратушею, на якому мав бути присутнім і президент СКВУ. А після того починалася академія для відзначення світлих днів 22-го січня 1918 і 1919 років, на якій Петро Саварин мав головну доповідь. Як би воно не було, але нам залишається тільки побажати президентові СКВУ якнайскорших успіхів, а при тому закотити рукави й допомагати де слід і коли слід, а зокрема повести кампанію серед членства УНО, щоб воно матеріяльно підтримало нашу найвищу українську установу — Світовий Конгрес Вільних Українців.

В. В-га
„Новий Шлях"

З дій комітету проти совєтських свідчень

Клівленд, Огайо.—У неділю, 22-го січня ц.р., в авдиторії української православної Свято-Володимирської парафії у Пармі відбулось 14-те із черги Громадське віче, скликане Комітетом проти совєтських свідчень в американських судах, щоб поінформувати українську спільноту про перебіг першої сесії депортаційного суду у справі Івана Дем'янюка.

Програму віча започатковано спільною молитвою, що її провів настоятель Свято-Троїцької української православної парафії, о. Євген Богуславський.

У вступному слові голова Комітету інж. Юрко Самійленко склав подяку настоятелеві о. Степанові Ганкевичеві, проводові й парафіянам Свято-Володимирського собору за кожночасну підтримку праці Комітету й за дбайливу фінансову допомогу для справи правної оборони І. Дем'янюка, на яку пожертвували поважні суми, а останньо позичили на цю ціль 25,000 долярів. Голова Свято-Троїцької парафії склав подяку за кількатисячні пожертви. Вміжчасі приходили теж пожертви на Фонд правної оборони від деяких організацій та установ, у тому від Ліги проти знеславлнення українців 8,000 долярів, від Т-ва Українських Професіоналістів 1,500 долярів, від кредитівки „Самопоміч" 1,000 дол., як також від приватних громадян, які склали на цю ціль свої датки. Коли б не їхнє зрозуміння цієї справи і своєчасна фінансова підтримка нових заходів правної оборони, які вимагають сотні тисяч долярів, годі було б зрушити з місця.

Із таких міркувань, в останніх тижнях 1983 року Комітет розіслав до українських парафій обох віровизнань інформативні матеріяли і прохання, щоб вони жертвували на Фонд правної оборони відповідні суми. Коли б так кожна українська парафія жертвувала на це поважні суми, справу правної оборони можна було б поставити на належний рівень, а так із-за браку фондів, ці заходи недостатні, щоб могли належно і всесторонньо висвітлити провокації КҐБ-івської машини

Далі інж. Самійленко склав признання й подяку усім громадянам, які, не зважаючи на дошкульний холод, проводили дводенні демонстрації проти совєтських свідчень 16-го і 17-го січня ц. р. Такі демонстрації й масове роздавання летючок та інших інформативних матеріялів мають великий вплив на формування публічної опінії американського загалу й тому в таких демонстраціях потрібна численна участь громадян.

У дальшому ході програми члени Президії Комітету П. Венгрин та В. Німилович подали короткий звіт із першої сесії суду І. Дем'янюка від 16-го до 20 січня ц.р. Наступна сесія цього суду має продовжуватися від 6-го лютого ц. р. У висліді судових розправ, суддя іміґраційного суду А. Анджеліллі вирішить, чи І. Дем'янюк одержить право азилю у ЗСА у висліді факту, що на випадок депортації до СССР йому загрожує смерть. Зізнання проф. д-ра Михайла Папа з Джан Керрол університету включали ствердження, що І. Дем'янюк, як колишній вояк Червоної армії, який у 1941 році попав у німецький полон, підпадає під карний кодекс совєтського права, в очах якого кожен вояк, що попав у полон, не поповнивши самогубства, являється дизертиром і зрадником СССР, за що загрожує кара смерти. Потім проф. М. Пап заявив, що совєтські чинники відомі з підробки документів і цю техніку зручно застосовують проти американських горожан східньоевропейського походження, щоб застрашити їх та поменшити їхню антикомуністичну активність у ЗСА. Це також служить їхнім плянам розпалювати поміж етнічними групами ненависть і антогонізм та створити атмосферу антисемітизму у висліді цих совєтських судів в Америці, які дають обвинуваченим змогу себе належно обороняти.

Другим свідком був колишній урядовець ІРО Джером Брентар, який ствердив, що при виповнюванні аплікацій на в'їздові візи до ЗСА багато воєнних утікачів із Східньої Европи, щоб захоронити себе від насильної репатріяції до СССР, подавали себе уродженцями країн поза кордонами СССР, щоб не попасти в руки совєтської репатріяційної комісії, яка мала доступ до картотек переміщених осіб на терені Західньої Европи. Тому подана місцевість народження І. Дем'янюка в Польщі не є чимось особливим, таких випадків тисячі. Д. Брентар також ствердив, що він тількищо повернувся з Польщі, де був в околиці Треблінки й розмовляв із місцевим населенням і очевидцями тих подій, які однозгідно заявили, що в Тремблінці був Іван, який орудував газовими камерами, але під час жидівського повстання в Треблінці він згинув. Про це написано теж у книжці Штайнера „Треблінка".

Черговим свідком був Франк Валюс, який теж був недавно в Треблінці і заявив, що там ніколи не було „Івана Грозного", та що ніде в Польщі немає на списках воєнних злочинців прізвища Дем'янюк. Далі свідчив працівник табору „Треблінка" Отто Райс, який показував посвілки, які там видавались, одначе, такого документу, як доставлений совєтами документ, він ніколи не бачив. На тому документі немає ні дати, ні місця, а під підписом немає ранги урядуючого старшини. На тому закінчено звітування.

Головну доповідь на тему „Правозахисний рух там і тут" виголосила Ніна Строката-Караванська. Вона накреслила етапи правозахисного руху в Україні, де жертвами КҐБ ставав кожен, хто не подобався владі. Тоді відбувалися суди над членами провозахисного руху, при чому підробка документів була щоденним явищем. Тепер ці методи КҐБ намагається перекинути на американський терен. Проте тут все таки вільна країна і є змога добиватись своїх прав. Потрібна об'єднана дія всієї громади, щоб протидіяти цим намаганням. Український народ ворожі чинники намагаються очорнити і вже по школах показують „документальний" фільм про І. Дем'янюка, який глибоко ображує гідність кожної української людини. Це впаде згодом на наших дітей і внуків, якщо ми тепер не дамо належної відсічі: конечні пожертви на Фонд правної оборони, організація плянових протидіянь і спільна молитва усіх у цьому змагу за наші людські й національні права. Тому жодна українська людина не може стояти осторонь цього руху. Доповідь прелеґентки викликала загальне захоплення і овацію понад трьох сотень слухачів.

Фінансовий референт Комітету В. Німилович апелював до присутніх, щоб не шкодували датків на цю важливу ціль. Тільки сильною фінансовою базою і з допомогою відповідно поставленої праці правної оборони зможемо побороти ворожі наклепи, доказуючи їхню безпідставність. Опісля були голоси з публіки, які зголошували великі датки і закликали всіх робити те саме.

Після віча відбулось висвітлення двох фільмів: першим демонстровано пропагандивний жидівський фільм, який приписує Дем'янюкові трохи не всі злочини поповнені в Другій світовій війні та очорнює українців. Тому треба негайної реакції наших репрезентантацій, установ і та громадян, щоб вказати на безпідставне знеславлювання українців, тим більше тепер, коли справа І. Дем'янюка ще не закінчена.

З другого боку, показано матеріяли до фільму, що їх збирає Комітет для опрацювання документального фільму, який опрокидуватиме ворожу пропаґанду.

Після висвітлення фільмів відбулась зустріч громадянства з д-р Н. Строкатою-Караванською.

Листування й пожертви слід висилати на адресу Комітету проти совєтських свідчень в американських судах: CAUSE, P.O. Box 29058, Cleveland, Ohio,—44129.

Европейське турне „Верховини"

Тріо „Верховина" під час виступу на Союзівці в 1983 році.

Писати про рухливу, високомистецьку, працьовиту та корисну мистецьку групу, яка проіснувала понад 30 років, справа не легка. Не легка тому, що події, які пройшли у житті цього тріо, можна б списати радше на сторінках книжки, ніж вмістити її у рамки однієї статті. Все ж таки хоч загально варто запізнати українців в Англії з „Верховиною", яка приїде сюди у березні цього року, щоб поділитися з нами своїми знаннями і продемонструвати українську пісню у мистецькому виконанні.

Автор цих-рядків понад 10 років старається, щоб „Верховина" виступила в Англії, але завжди були якісь перешкоди, тому тепер, коли до їхнього приїзду ділить нас небагато часу, пишу ці рядки з приємністю бо знаю, що „Верховина" буде у нас атракцією, матиме успіх, нас розвеселить, розважить і, як то кажеться, око і вухо матимуть насолоду, — в чому я зовсім не сумніваюся. Теперішнє тріо „Верховина" з Торонто, Канада, — це трійка з квартету „Верховина", який про існував понад 30 років, як самостійна мистецька одиниця.

У чому популярність і довготривалість цієї жіночої мистецької групи? У першу чергу в доброму виконанні різноманітного репертуару (клясичні, релігійні, патріотичні, народні та розвагові пісні), далі — сама потреба такої групи, як про це писав рецензент Т. Юськів-Терен: „...коротко: існування „Верховини" — це життєва потреба наших днів".

Одначе, найголовнішою причиною такого довгого існування „Верховини" є її мистецький керівник Олена Глібович, видатна суспільно-громадська діячка у Торонто, дружина відомого суспільно-громадського діяча доктора Петра Глібовича. О. Глібович зуміла пов'язати любов до української пісні з тонким зрозумінням інтерпретації, великою музичною та особистою культурами, з дійсно великим серцем, без якого не можна нічого так довготривалого і гарного створити, провадити і ввесь час, так би мовити, обгортати теплотою та потрібним балянсом вирозуміння.

У Празі пані Глібович училася музики і співу у професорів: Яковенка, Дністрянської, Нагірної, Росіневич-Щуровської. Навчалася також у Берлінській консерваторії, і там же у Берліні була помічницею проф. А. Гнатишина, і коли цей останній повернувся до Відня, пані Глібович провадила після нього Церковним хором. Любов до театру вщепили їй професори: Г. Пасічник, Ю. Шерегій у Празі та Лукіяненко у Бургдорфі, Німеччина. Переїхавши у 1948 році до Канади, диригує хором „Арфа, а від 1952 року до тепер провадить „Верховиною". Немає, мабуть, ніякого національного свята, важливих імпрез чи міжнародних фестивалів, у яких „Верховина" не брала б участи. Це вже не звичайний вокальний гурток, а певного роду інституція, яка виправдала себе своєю безперервною відданою працею, посвятою колишніх і теперішніх співачок та піяністок в ім'я пропаганди українського вокального мистецтва.

Від 1952 року „Верховина" мала у своїх складах 16 співачок і декілька піяністок. У 1982 році квартет відзначив своє 30-ліття ювілейним концертом у Торонто, на якому усі попередні співачки і піяністки брали участь. „Верховину" знаю я від 1966 року, але ближче познайомився з ними під час спільного виступу на І-му СКВУ у Гілтон готелі в Ню Йорку в 1967 році. „Верховина" виступала також на бенкеті ІУ-го СКВУ у Торонто. До їхніх важливих виступів треба зарахувати численні концерти і записи по радіо СБС, Сі-Фар-Бі, телевізійні передачі із різних станцій, їхня участь у кінопродукції „Скарби України", виступи на Світовій Конференції Жінок Професіоналісток, у фестивалях Стратфорду, в Будинку Парляменту, де співали вони перед прем'єром Канади і губернатором провінції Онтаріо; з рамени Канадської Ради для християн і жидів „Верховина" дала цілий ряд концертів перед канадською публікою. В останніх роках бере участь у програмах „Українського Дня Спадщини", які відбуваються кожного року у величезному комплексі „Онтаріо Плейс", перед тисячними масами слухачів і т.д. Англомовна преса, як ось, наприклад, „Торонто Дейлі Стар", „Глоб енд Мейл", „Телеграм" та інші у своїх замітках і рецензіях підкреслювали велику музикальність, гармонійність, інтерпретацію цікавого міжнароного репертуару „Верховини".

Коли мова про українську пресу, то слід навести хоч деякі голоси. Відомий український актор і театральний рецензент Ярослав Климовський писав у „Свободі", між іншим, таке: „Вже по першій пісні „Верховина" зриває бурхливі оплески численної публіки... З кляси ки подобалися „Серенада" Шуберта, а ще більше „Синій Дунай" Штравса...". Св. п. маестро Ярослав Барнич, відомий композитор опереток, хорових і інструментальних творів та сольних пісень, який жив і творив у Клівленді, ЗСА, писав у „Свободі": „...Велика робота, яку проведено з квартетом, впадає у вічі чиста інтонація, рівність голосів, ритм, динаміка, а передусім дикція...". На сторінках тієї ж „Свободи" Іван Кедрин, „патріярх" українських журналістів у світі, писав: „...жіночий квартет „Верховина" підніс поважний успіх своїм концертом ...викликуючи захоплення своєю зіспіваністю, гарними голосами, інтерпретацією пісень та зовнішнім виглядом". А. Курдидик, музичний критик із Вінніпегу, на сторінках „Поступу" написав „Квартет поруч своєї дисципліни, майстерности співу, елеганції та милої зовнішности творить найкращий квартет у Канаді" і т.д. І в Канаді голоси різних рецензентів і критиків підкреслювали високий мистецький рівень „Верховини". Для прикладу наведу слова Петра Хомина, українського критика, тонкого знавця української пісні, який писав, що: „...Українську музику репрезентував квартер „Верховина"... виконанням своїх точок здобув собі загальне признання численно зібраної публіки. Блискучі голоси звучали рівно, а інтерпретація була дуже дбайлива і стояла на високому рівні" („Наша Мета").

„Верховина" може, між іншим, похвалитися також і своїми гарними платівками, а також платівкою для дітей „Курочка", яка втішається великим успіхом серед наших найменших. Похвальними можна назвати виступи „Верховини" по українських католицьких і православних церквах у періоди Великоднів і т.п.

Усе сказане, віддзеркалює три десятки років діяльности квартету, який після ювілейного концерту у грудні 1982 року офіційно оформився у тріо у такому складі: Надія Коханська, Оксана Макогон та Богдана Ігнатович. Піяністкою є Адріяна Раделицька. У цьому складі „Верховина" за один рік відбула ряд надзвичайно успішних концертів по різних містах Канади і ЗСА. Тепер підготовляється нова платівка, доповнюється репертуар, одним словом, праця продовжується з невпинним ентузіязмом та великою відданістю виконавців, які дуже добре розуміють, що їхня праця для прослави української пісні потрібна, що це — завдання і місія українських мистців у діяспорі невпинно працювати для дальшого розвитку української культури.

Через труднощі технічного порядку піяністка Адріяна Раделицька не буде супроводжати „Верховину" під час їхнього турне по Англії. Акомпаньюватиме тріо Михайло Бубна, талановитий піяніст, магістер музики, який тепер є постійним акомпаньятором відомого чоловічого хору „Бурлака" у Торонто.

Маючи нагоду слухати тріо „Верховина" у червні минулого року у Торонто, хочу долати свій скромний голос до тих вже висловлених. Тріо „Верховина" співає чарівно, збалянсовані голоси, знаменита динаміка, добрий ритм, гарні чіткі, свіжі голоси з приємними тембрами — оце атрибути „Верховини".

Я певний, що „Верховина" зачарує українців на цьому острові і, що невеликі залі відділів СУБ у містах будуть переповнені по береги: у Лондоні в п'ятницю, 9-го березня; у Бредфорді 10-го березня; в Манчестері 11-го березня; Галіфаксі у вівторок, 13-го березня, Болтоні — 14-го, Дарбі — 15-го, Ковентрі — 16-го, Лєстері — 17-го, та останній концерт у неділю, 18-го березня у Нотінгамі. Це ж бо, можливо, неповторна нагода побувати на концертах „Верховини". До нас приїжджають надзвичайні гості, і тому у надзвичайно щирий і гостинний спосіб ми їх привітаємо та створимо таку атмосферу, щоб вони почували себе добре, свобідно і весело, як це буває у родині.

Володимир Луців

Проф. О. Пріцак доповідав на Просфорі церкви Христа Царя у Бостоні

П-і Струж передає проф. О. Пріцакові різдвяний колач і китицю колосків пшениці; за ними стоїть о. декан Петро Огірко і (справа) д-р Іван Дідюк

Бостон, Масс.—У неділю 22-го січня ц.р., відбулася заходом парафіян церкви Христа Царя, в церковній залі при вулиці 146 Форест Гилл спільна Просфора. По Святій Літургії, котру відслужили о. декан Петро Огірко і диякон Богдан Тарнавський, співав хор під диригентурою Олеся Кузьми.

Після Святої Літургії всі зійшлися у церковній залі на спільну традиційну різдвяну Просфору, котру відкрив голова Церковного комітету Михайло Возний. Вітаючи присутніх, він побажав всім щасливого Нового Року, та попросив о. декана Петра Огірка провести молитву. Потім голова Комітету передав провід ведення вечором д-рові Іванові Дідюкові, котрий виконував ролю майстра церемонії.

Д-р І. Дідюк привітав присутніх: гостей, голів і представників товариств і організацій та представив гостям осіб, які сиділи за головним столом: о. декана Петра Огірка, диякона о. Богдана Тарнавського і його дружину, проф. Омеляна Пріцака, голову Церковного комітету Михайла Возьного і д-ра І. Дідюка.

Обід, що його приготувало церковне Сестрицтво, розпочато посвяченою просфорою і різдвяною кутею; о. П. Огірко пояснив її значення і побажав, щоб запанував мир у родинах і громаді.

Під час обіду д-р І. Дідюк коротко розповів, як постали фонди Катедр Українознавства, що їх створила мала горстка українських студентів. Завдяки їх завзятій праці сталося чудо— створено на одну, а три Катедри Українознавства і Науковий Інститут при Гарвардському університеті в Бостоні, котрі працюють вже 16 років. Згадав І. Дідюк і про нововисвяченого о. диякона церкви Христа Царя в Бостоні Богдана Тарнавського, який довгі роки і багато сил та здоров'я вклав у створення Українського Гарварду, роз'їжджаючи по цілій Америці і Канаді, та збираючи гроші для цього.

Потім д-р І. Дідюк представив доповідача професора д-ра Омеляна Пріцака, котрого присутні привітали бурхливими оплесками, вставши з місць.

Доповідач говорив про тисячолітній ювілей християнства в Україні; він підкреслив, що ми мало тим цікавимося і мало зробили в цьому напрямку, хоч навіть Святіший Отець кілька років тому пригадував українцям про цей ювілей. Проф. О. Пріцак згадав про те, як наші вороги перекручують українську церковну історію, старанючись переконати світ, що не Україна прийняла християнство, а що це була Росія. Він сказав, що слід стати в обороні нашої церковної історії, що ми, українці, повинні створити додаткову катедру, котра зайнялася б історією церкви і ставала в її обороні. Над цією поважною справою повинні застановитися наші церковні провідники.

Після закінчення доповіді відбулася коротенька дискусія, під час якої проф. О. Пріцак давав відповіді на запитання.

Потім хор під диригентурою Олеся Кузьми проспівав кілька колядок. На закінчення майстер церемонії д-р І. Дідюк подякував проф. Пріцакові за його доповідь, сестрицтву—за приготований обід і всім присутнім. Традиційну різдвяну Просфору закінчено молитвою і колядою „Бог Предвічний".

Д-р Іван Дідюк

Валентин Мороз у Каліфорнії

Сан Дієго, Каліф. (о.с.). — Запрошений українською громадою Сан Дієго як гість та головний доповідач у цьогорічних святкуваннях проголошення державности і соборности України, відомий дисидент д-р Валентин Мороз приземлився 21-го січня на міському летовищі, де його зустріли представники місцевої громади.

22-го січня у залі міського Балбоа Парку біля 200 осіб були учасниками свята, що розпочалося американським гимном у виконанні Народного хору під керівництвом Сергія Гейзлера.

Відкриваючи свято, голова громади Роман Олексишин представив д-ра В. Мороза, якого присутні привітали теплими оплесками та вставанням із місць.

Доповідь прелегента можна б окреслити — „виводом прав України" Історик-аналітик, він перелистав сторінки минулого, вказавши на пройдені етапи нації в дорозі до незалежности. Стверджуючи неминучість розпаду совєтсько-російської імперії, д-р В. Мороз наголосив необхідність державнотворчого „магнета" - лідера із кваліфікаціями і харизмою всенаціонального провідника.

Промовляє він легко, динамічно і цікаво, користуючись лишень стрижнем тез у замітках. Доповідь приємно вирізняється від усталених зразків способом вислову і своєрідністю інтерпретації історичних явищ із постійним співставленням до вимог і умов сучасности.

Майстерною деклямацією Т. Шіяна поеми Миколи Руденка „Моєму народові" розпочалася мистецька частина із виступів бандуриста Андрія Китастого та співом патріотичних пісень місцевим хором під кермом диригента С. Гейзлера.

Свято закінчилось співом національного гимну, після чого за склянкою кави до пізнього вечора тривала товариська зустріч і обмін думок із гостем з Торонто, д-ром В. Морозом.

Використовуючи прибуття широковідомої особистости на відзначення роковин 22-го січня, місцева громада розіслала пресове повідомлення, у наслідок чого роковини державности України і приїзд В. Мороза знайшли широкий відгук у місцевій пресі та радіо. Про його приїзд інформували часопис „Трібюн" та локальне видання „Лос Анджелес Таймс". Широку, майже односторінкову вістку про В. Мороза подав на першій сторінці широкочитаний „Сан Дієго Юніон". Подавши велику світлину д-ра В. Мороза поруч мапи України у її сьогоднішніх границях, часопис надрукував обширні відомості про дисидента, його особистий досвід та ув'язнення за оборону людських і національних прав поневоленої батьківщини. На гадку місцевих українців, лише заради такої статті-інформації про України, варто було зусиль „спроваджения" д-ра В. Мороза.

Наступної неділі, 29-го січня, Валентин Мороз мав теплу й успішну зустріч із українцями міста Лос Анджелесу, яку там назвали „розмороженням Мороза".

„Думка" і НТШ у поклоні Т. Г. Шевченкові

Мало котра мистецька одиниця на поселеннях може похвалитися своїм понад 30-річним безперервним існуванням. Роки інтенсивної праці для підготовки безлічі концертів, головним чином, для української громади, як теж і для неукраїнської публіки, дають дуже успішні вислідн. Іскра, запалена ентузіястами хору „Думка", на чолі з „Льоньом" Крушельницьким — не гасне. Її полум'я безнастанно підсилюють своїми задумами та запалом давні хористи, як теж нові члени хору. Серед ряду добрих, музично обдарованих провідників хору, які чергувались на стійці диригентів, місце зайняв протягом останніх вже майже десяти років талановитий та працьовитий Семен Комірний, який, як відносно новий емігрант з України, вніс багато нового в музичну інтерпретацію виконуваних творів.

Ряди хору доповнюються молодими силами, а доказом цього є те, що в 1983 році аж двом молодим парам, які познайомились у „Думці", задзвонили весільні дзвони.

В часі Різдва хор виступив з концертом коляд в православній і католицькій церквах в Ню Йорку, призначуючи дохід на потреби церков і парохіяльних шкіл.

Виступ „Думки", спільно з хором із Вашінгтону та Капелою Бандуристів ім. Т. Шевченка з Дітройту на багатолюдному величавому Меморіяльному концерті для відзначення пам'яті жертв 50-річчя Українського голокосту 1932-33 років у Kenedy Center, був надзвичайно вдалим завершенням виступів хору в 1983 році. До численних рецензій про цей концерт — маніфестацію у Вашінгтоні, можна ще додати кілька слів, що віддзеркалюють почування членів хору „Думка" на сцені. Зворушені до сліз вагою хвилини та словами безсмертної Кантати Шевченка–Лисенка „Б'ють пороги": ....на тім степу скрізь могили стоять та сумують", чи „Слава не поляже, а розкаже, що діялось в світі, чия правда, чия кривда і чиї ми діти!", — хористи з'єдналися духом з повного ентузіязму з тритисячною громадою на залі в одну цілість.

Хор залюбки виконує твори до слів Т. Шевченка, а в цьому році якраз сповняється 170 років з дня народження Великого Пророка України, як теж сповнилося в 1983 році 110-річчя одної з наших найстарших та респектованих інституцій, якою є Наукове Товариство ім. Шевченка.

Тому хор „Думка" вирішив спільно з членами НТШ поклонитися Великому Генієві та віддати йому шану своїми піснями. Голова НТШ Ярослав Падох виголосить святочну промову. Як соліст, в рамцях хору і в самостійних точках, виступить Ед Іванко, тенор, соліст Міської опери в Ню Йорку. Уродженець Канади, відомий із виступів на канадійських і американських сценах, зокрема на славному Бродвеї, Іванко радо співає перед українською громадою. Декляматоркою буде відома вже із своїх виступів рецетаторка, колишня учениця Олімпії Добровольської, артистка української сцени Оля Кириченко-Шуган, членка хору „Думка".

В репертуарі хору — цінні твори таких українських композиторів як Лисенко, Ревуцький, Гнатишин та інші, і виключно до слів Тараса Шевченка або до написаних в його честь. Концерти відбудуться — 4-го березня в Ню Йорку і 11-го березня у Філядельфії. Ініціятори концертів і їх виконавці щиро запрошують все українське громадянство, без різниці політичних переконань і поглядів, щоб із ними спільно і величаво відсвяткували Шевченківське свято, бо чи не заслужив собі найбільший син України, щоб у 170 річчя його народин ми поклонилися Кобзареві України спільно, з'єднані силою його пророчого духу.

О. Г-ка

Вінніпеґ будує пам'ятник жертвам голодомору в Україні

Зорганізована українська громада Вінніпеґу може вже офіційно повідомити своїх земляків у Канаді, ЗСА й у всьому світі, що, починаючи від 19-го грудня 1983 року, почалася повним ходом підготова будови пам'ятника жертвам голодомору України 1932-33 років і сподіваємося відкрити його не пізніше, ніж у кінці травня 1984 року.

Про 19-те грудня 1983 року згадуємо не тому, що в той день почалися заходи чи організовано вирішено поставити такий пам'ятник. Ні. Рішення закріпити пам'ять мільйонових жертв, до подробиць продуманого і з садизмом проведеного Москвою голодомору 1932-33 років в Україні, прийшло в висліді масової, багатотисячної і багатої відгомоном серед своїх і чужих маніфестації у роковини цієї найбільшої трагедії українського народу, що під проводом вінніпезького Відділу Комітету Українців Канади та з повною підтримкою всіх українських церков і організацій відбулася ще в неділю, 9-го жовтня 1983 року.

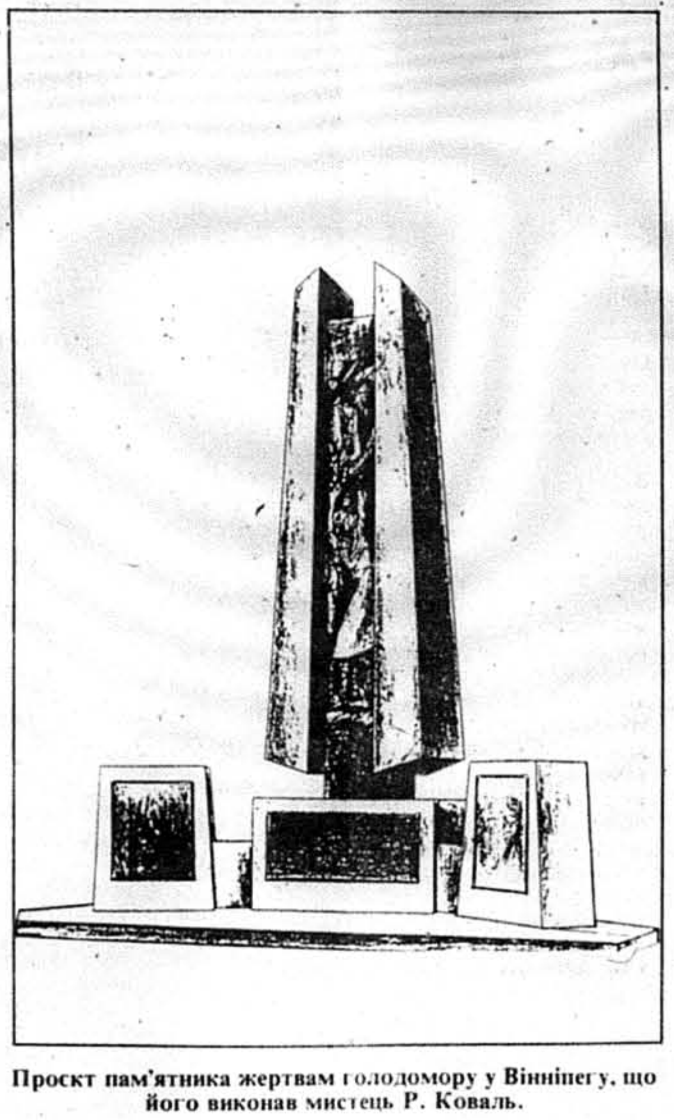
Повний успіх цієї національної маніфестації і виявлене тоді міською владою та урядом провінції Манітоби зрозуміння для української громади заставили Діловий комітет маніфестації зробити чергові заходи, тобто подбати, щоб пам'ять про жертви Великого голодомору не минулася з маніфестацією, але була закріплена насамперед відповідним і належної форми пам'ятником, що постійно пригадував би українцям та їх співгромадянам, до чого здібна Москва і чого слід сподіватись тим, які облюрюють себе можливостю співжиття з нею чи під її опікою. Згодом комітет вирішив добитися, щоб у навчання у школах Манітоби введено повну інформацію про голодомор України та щоб відповідними публікаціями насвітлити цей історичний факт професійним і інтелектуальним колам всіх співгромадян.

Діставши повне одобрення управи Відділу і Централі КУК, Діловий комітет маніфестації 9-го жовтня м. р. доповнив своє членство представниками всіх українських організацій, відбув ряд нарад і поробив заходи, щоб дістати згоду влади та місце під пам'ятник; знайти мистця, який взявся б створити такий пам'ятник, та подбати про потрібні для будови пам'ятника та для дальших плянів комітету фонди.

Дякуючи енергійній діяльності всіх без вийнятку членів Ділового комітету пам'ятника, що їх очолює Григор Дмитришин, можна сьогодні говорити про перші й основні успіхи в цій справі.

Інтервенції та заходи в міській раді Вінніпеґу дали швидко вислід. У день св. Миколая 19-го грудня м. р. на внесення міського радного К. Лоренса вся рада міста Вінніпеґу одноголосно схвалила підтримати побудову пам'ятника і призначила для нього місце під головним будинком Міської ради, де стоять машти прапорів, та на центральному зелениці напроти концертової будівлі Століття Канади, при вулиці Мейн, по якій безперервно вдень і вночі ідуть і їдуть тисячі людей. Кращого місця, як погодилися всі члени комітету, не можна було собі й вимріяти.

Проєкт пам'ятника виконав мистець Роман Коваль, з Вінніпеґу, який, до речі, був співавтором пам'ятника Тарасові Шевченкові перед леґіслятурою. Під його доглядом проходитиме й побудова пам'ятника. Висота його — коло 15 стіп; зображено на ньому дві кам'яні стіни, які давлять жінку-українку, що рукою розпачливо намагається затримати цей тиск, а до матері конвульсійно хапається півжива дитина. Пам'ятник буде зроблений з ґраніту, середина його з постаттями буде відлита з бронзи, а вертикальна основа — сталеві стовпи. На трьох цоколях основи пам'ятника написи українською, англійською і французькою мовами.

Проєкт пам'ятника жертвам голодомору у Вінніпеґу, що його виконав мистець Р. Коваль.

Не буде труднощів і з потрібними для пам'ятника та інших проєктів Ділового комітету фондами, які обраховано на майже 100,000 долярів. Без розголосу, власним зусиллям Комітет зміг уже роздобути більш ніж третину згаданої суми. Дві третини, — комітет певний, — збере і подасть комітетові українська громада Вінніпеґу, до якої пішли та підуть відповідні з'ясування та інструкції. Немає сумніву, що серед українців Вінніпеґу не буде такого, який не приклав би свої пожертви до побудови пам'ятника жертвам голодомору України. І у певності цього, Комітет почав уже основні переговори з відповідними урядовими та технічно-будівельними фірмами.

Пам'ятник жертвам голодомору України в самому серці Вінніпеґу — це справа чести всієї нашої громади і кожного з нас зокрема. Він буде відкритий у визначений час і постійно нагадуватиме про Україну та тих, що їх московський кат вимордував жорстокою голодовою смертю, за їх любов до рідної землі та за їх змагання жити життям вільної людини.

Розраховуючи на допомогу українців Вінніпеґу, ми певні, що всі разом завершимо як слід це чергове велике наше діло для України.

(ак)

Комітет Побудови Пам'ятника Голодомору України у Вінніпеґу

Пам'яті д-ра Якова Зозулі

У понеділок, 6-го лютого 1984 року, після довгої і тяжкої недуги помер Яків М. Зозуля, правник за фахом і медик. У 1917-18 роках він був членом українського революційного парляменту Української Центральної Ради, що відновила українську самостійну державу у формі Української Народної Республіки.

Яків Зозуля був у молодому віці військовим лікарським помічником (фельдшером). Під час війни УНР з Москвою, у січні 1918 року, заступник військового міністра УНР призначив Я. Зозулю керівником медичної частини армії УНР з правом мобілізації медичного персоналу. На це призначення вплинуло те, що Яків Зозуля мав стаж військового медика і був членом Центральної Ради від партії соціялістів-революціонерів. Про це він детально розповів у своїй статті п. з. „Про санітарно-медичну службу в УНР" „Вісті Комбатанта" ч. 4, 1972).

На еміграції Я. Зозуля скінчив правничий факультет Празького університету і на початку 1930-их років почав працювати в адвокатській канцелярії д-ра Станька в Хусті на Закарпатській Україні, тодішній Підкарпатській Русі. Працював там аж до приходу мадярів у березні 1939 року.

У Хусті д-р Зозуля слідкував за всіма проявами національного руху на Закарпатті, що саме тоді набирав сили. Як і всі українські емігранти, що не мали чехословацького державного горожанства, він ніде не виступав публічно, але де тільки міг, сприяв і допомагав тому рухові. Зокрема цінну працю виконав він при організації Української Православної Церкви. Ця праця відбувалась у складних умовах юрисдикційного спору та переслідування чеською адміністрацією православних священиків, що були основниками тієї Церкви.

В 1934 році було створено у Тячові Синодальний Комітет, д-р Зозуля виконав усю правничу підготовку для його заснування; висилав від імени того Комітету різні меморандуми до т. зв. Земського Уряду в Ужгороді, до губернатора тощо. За часів автономної Карпатської України у 1938-39 роках Синодальний Комітет розвинув жваву діяльність, і д-р Я. Зозуля був його юрисконсультом, від нього автор цих рядків перебрав і архів Синодального Комітету та ще й досі вірить, що його використає в науковій праці.

В Америці Яків Зозуля був активним у громадсько-науковому житті. Він був дійсним членом УВАН у Ню Йорку. Під фірмою цієї установи видана дуже цінна книга „Календар історичних подій за лютий 1917 року — березень 1918 року". Упорядником цього Календаря був Яків Зозуля, а в редакційній комісії, крім нього, були ще проф. Б. Мартос, полк. В. Кедровський, інж. К. Туркало і сотн. З. Стефанів. Друге видання цієї книги вийшло в Ню Йорку 1967 року. Разом з проф. Б. Мартосом Я. Зозуля написав працю п. з. „Гроші української держави", Мюнхен, 1972. У цій книжці другий розділ під заголовком „Гривня і карбованець в українській грошовій системі" написав Я. Зозуля. Є ще його праця під заголовком „Кінець російської влади в Україні". Ці згадки про писані праці Покійного є лише принагідні, завдяки джерелам, що автор цих рядків мав під руками.

Бібліографію праць св. п. Я. Зозулі ще треба буде написати. Він був, головно, практичним діячем. Ще в 1917 році став на українську політичну ниву, був учасником творення УНР та боротьби за неї. Мало вже лишилось тих учасників, і відхід у вічність кожного з них зменшує зв'язок між нашою історією і сучасністю.

Покійний д-р Я. Зозуля прожив майже 91 рік, бракувало до повного цього числа лише тиждень; народився 31 березня 1893 року, помер 6-го лютого 1984 року.

Микола Кушніренко

ДЕБЮТАНТКИ **ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ** **1984 РОКУ**

„ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

ДЕБЮТАНТКИ 1984

Субота, 3-го березня 1984 року. Початок година 9-та веч.
Презентація дебютанток точно о год. 10-ій

Балева заля:
Roosevelt Hotel, Madison Avenue, at 45th Street, New York, N.Y.

Гратимуть дві оркестри: **БОГДАНА ГІРНЯКА" і „ХЛОПЦІ ЗІ ЛЬВОВА"**

ПІД ЗНАКОМ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

Важливу ролю в житті народу відіграє традиція. Вечерниці „Червоної Калини" мають за собою традицію перевезену зі Львова. В Ню Йорку здобули собі поважне місце в товариському житті.

Знова цього року перед публікою виступлять нові дебютантки, яких представлятимуть ІВАННА ГАНКЕВИЧ І ОРЕСТ КЕБАЛО. Дебютанток привітає ХРИСТЯ НАВРОЦЬКА — голова цьогорічного Комітету Вечерниць. Гратимуть дві оркестри: БОГДАНА ГІРНЯКА, з якою співає ІГОР РАКОВСЬКИЙ І „ХЛОПЦІ ЗІ ЛЬВОВА", які привезли свіжий подих з рідного краю.

Марта Бехтолд
New York, N.Y.

Мирося Драган
Cos Cob, Conn.

Христина Гошко
Piscataway, N.J.

Тамара Христина Ґалло
Brookfield, Conn.

Христина Мотря Нога-Ґілберт
North Miami, Florida

Христина Ольга Ґной
Clifton, N.J.

Лариса Катречко
Orange, Conn.

Христина Таня Мандич
Orange, Conn.

Катруся Малаховська
Flushing, N.Y.

Софія Малаховська
Flushing, N.Y.

Александра Одуляк
New York, N.Y.

Надя Ірена Ратич
Edison, N.J.

Адріяна Ольга Титла
Hasbrouck Heights, N.J.

Аня Христина Титла
Hasbrouck Heights, N.J.

Ганя Юрчак

Христя Хромовська
Old Bridge, N.J.

Мейплвуд

Закінчення зі ст. 3.

во про значення цього свята привітав присутніх з ним, побажавши нашому поневоленому народові в Україні якнайскоршого визволення з-під кормиги московсько-комуністичної неволі. Церковний хор відспівав національний гимн „Ще не вмерла Україна". Потім всі повернулися до церкви на Богослужиння.

Після Служби Божої було відправлено о. І. Наконечним з обслугою чотирьох вівтарних хлопців Благодарственний Молебень за український уряд в екзилі, український нарід як в рідному краю, так і на поселеннях, а хор відспівав „Многоліття". Перед цим о. Іван сказав слово про день 22-го січня. Була стійка з прапорами Товариства Прихильників ДЦ УНР і церкви Святого Вознесення.

На прохання Товариства було переведено збірку на потреби Державного Центру УНР, яка принесла 104 дол. Ця збірка проводиться в церкві Святого Вознесіння в день свята української державности систематично понад 20 років.

Скромна урочистість відзначення 66-ої річниці проголошення української самостійної держави і 65-та річниця злуки всіх українських земель в одну соборну самостійну і ні від кого незалежну українську державу—Українську Народну Республіку в церкві Святого Вознесення у присутності великої кількости парафіян і гостей була закінчена.

В цей день прапори висіли також на будинку священика і деяких парафіян церкви Св. Вознесіння.

К. Степовий

Конкурс бібліотеки Пласту і „Рідної Школи"

Бібліотека Пласту і „Рідної Школи", що її ведуть у Філядельфії Курені УС П і У ПС „Чортополохи" з нагоди свого 25-річчя проголошує конкурс на ілюстрацію до прочитаних українських обов'язкових лектур для окремих кляс. До участи в конкурсі запрошуємо учнів всіх українських шкіл від 3-ої кляси в наступних групах: кляси—3-4, 5-6-7, 8-9, 10-11-12. Ілюстрація чорно-біла або кольорова може бути виконана довільною технікою.

Нагороди призначить переможцям конкурсу жюрі, в склад якого запрошено мистців: Юрія Гуру, Любу Мазяр і Зенона Фещака. Представницею шкіл є член комітету конкурсу, учителька школи св. Василія пл. сен. Галя Прасіцька.

Ілюстрацію належить прислати найпізніше до 13-го квітня 1984 року на подану внизу адресу голови комітету конкурсу. На маргінесі ілюстрації подати: псевдонім виконавця, заголовок лектури і клясу.

Залучити в окремому заклеєному конверті: псевдонім, своє справжнє ім'я та прізвище, адресу та назву школи виконавця ілюстрації.

Матеріяли, отримані після реченця, не будуть включені в конкурс.

Проголошення висліду конкурсу і роздача нагород відбудеться у Філядельфії в п'ятницю, 27-го квітня 1984 року в Українському Освітньо-Культурному Центрі при 700 Сідар Ровд в Абінгтоні.

Запрошуємо зацікавлених учнів українських шкіл до участи в нашому конкурсі.

Адреса голови комітету, на яку висилати ілюстрації: Mrs. Halyna Filinska, 6610 N. 13th Street, Philadelphia, Pa. 19126.

ДОПОВІДЬ Ю. ЛІБЕРА В УВАН

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук влаштовує тут в неділю, 26-го лютого ц.р., о год. 2-ій по полудні, у власному приміщенні при 206 100-та вулиця доповідь Юрія Лібера, докторанта історичних наук Колюмбійського університету на тему: „Українізація і урбанізація УССР, 1920-1933". Доповідь буде виголошена англійською мовою; після короткого українського резюме, відбудеться дискусія по-українськи.

Лист з Бразилії

Манітобська Філія Суспільної Служби Українців Канади вислала недавно на руки Григорія Горлія, голови Філії Хліборобсько-Освітнього Союзу в Унія да Вікторія, Бразилія, таку грошову допомогу: 12-го 1983 року—100 кан. дол., 27-го грудня 1983 року—300 кан. дол., і 24-го січня 1984 року-250 кан. дол. на потреби потерпілих від повени наших поселенців тієї околиці. Наведений нижче лист написаний після отримання нашого другого листа. Як видно з того листа, поміч замала, щоб хоч мінімально обдарувати всіх потребуючих.

Централя Суспільної Українців Канади вислала в листопаді 1983 року кілька тисяч долярів готівкою до Централі Хліборобсько-Освітнього Союзу в Куритибі, Бразилія, і незабаром знову вишле кілька тисяч, включаючи поважну суму, зібрану манітобською Філією. Не знаємо, чи Централя ХОС дістає допомогу з інших джерел і чи буде мати що роздавати потерпілим від повені членам. Нехай над цим застановляться всі люди доброї волі, в кого ще б'ється патріотичне українське серце. А ось повний текст листа з Бразилії з 15 січня ц. р.

„Ми одержали листа з 27-го грудня і чек на 300 канадських долярів, за що Вам сердечно дякуємо. Дякуємо особливо Степанові Янківському з Вінніпегу за таку гарну жертву. З часом напишу листа особистого до нього і до інших жертводавців. Пакунок з одежею покищо ми не отримали.

Шановні Панове, питаєте як ми використали Вами післану допомогу. Я скликав відділ Філії, прочитав листи, поцілував чеки і заплакав. Є ще на світі добрі люди!

Ми радили і нічого не врадили. Покривджених членів Філії є 70, а всіх покривджених потопом українських родин є більше 600 і всі хотіли б щось дістати. В нас один кілограм м'яса коштує 2.000 наших крузерів. Покищо нема чим ділити.

Голова ХОСоюзу, пан Безручко з Куритиби, був у нашій Філії з д-ром Павлом Дорожинським, було скликано збори і зійшлося багато людей. П. Дорожинський обіцяв, мовляв, будемо говорити, писати, просити якусь допомогу для вас, і голова Централі сказав списати всіх і подати списки до Централі. Ми виконали — списали і віслали. Дотепер немає покищо жадної відповіді від П. Дорожинського. Люди, що чули на зборах про обіцяну допомогу, тепер приходять кожного дня до мене і питають, чи вже прийшли гроші."

Суспільна Служба Українців Канади

Багатолюдна...

Закінчення зі ст. 1.

ли Понеділка, передчасну смерть якого сл. п. І. Керницький ніколи не міг переболіти.

Закінчила похоронні відправи традиційна українська тризна, якою проводила ред. О. Кузьмович. За почесним столом призначеним для родини тим разом засіли о. ігумен Пащак, голови „Слова" і СУЖА, земляки з Бібрецького повіту, з якого родом був сл. п. І. Керницький; Анна Лаба, Марія Шарабура і Данило Мох, редактор-емерит Антін Драган, ред. Василь Качмар, маестро Михайло Мороз і ті, які найбільше клопоталися усіми справами зв'язаними із наглою недугою та смертю І. Керницького, заступаючи найближчих; ред. Уляна Любович, Ліда Савойка, і Ярослав Пастушенко. Після молитви, що її змовив о. П. Пащак ще раз згадали теплим словом Ікера ред. Володимир Барагура від дитячого журналу „Веселка" і ОПДЛ, підкреслюючи творчість Ікера для дітей і молоді та підготовану але вже не видану ним збірку „Для дітей і про дітей", Христина Навроцька від 64-го Відділу Союзу Українок Америки, дійсним приятелем якого був Покійний, Микола Турецький, від Т-ва „Бойківщина", ред. А. Драган говорив про нього як довголітнього співробітника що денника „Свобода" і д-р Микола Шпитко. На закінчення коротко розповіла присутнім про останні дні та недугу Ікера ред. Уляна Любович, а д-р О. Тарнавський подякував тим, що вложили стільки труду і серця, щоб перевести гідно і достойно це прощання з Ікером української громади, яка за словами о. пароха П. Пащака „адоптувала нашого письменника і журналіста, заступаючи йому родину, якої він тут ніколи не мав".

Для вшанування пам'яті Покійного проголошено збірку на Допомоговий Фонд „Слова", що його головою був сл. п. І. Керницький. Збірку під час тризни перевела Віра Савойка. Для тих, що не мали нагоди цього зробити подано до відома чекове конто „Самопомочі" ч. 3727 в Ню Йорку, де можна складати пожертви.

Ще довго після закінчення тризни молитвою, присутні друзі Ікера не роз'їжджались домів, згадуючи його і шукаючи одні в одних розради.

Студії УВУ в 1984 році

Ректорат УВУ повідомляє, що в літніх місяцях 1984 року відбудуться такі виклади:

1). Літній семестр філософічного факультету та факультету права й суспільно-економічних наук почнеться 2-го липня і триватиме до 31-го серпня.

На філософічному факультеті передбачені такі групи: мовно-літературна; історично-географічна; філософія, психологія, педагогіка; соціологія і культура. На факультеті права й суспільно-економічних наук є такі відділи: Правничий, Економічний, Політичних наук.

Оплата за семестр виносить 800 німецьких марок. Під час семестру можна осягнути 9 до 12 кредитів. Студії в УВУ можна завершити магістерським, зглядно докторським дипломом.

2). Педагогічні курси для вчителів українських шкіл і виховників молодечих організацій—з узглядненням дидактики та методики викладання українознавчих предметів. Вони триватимуть чотири тижні—від 23-го липня до 17-го серпня. Оплата виносить 350 нім. марок. Учасники цих курсів можуть здобути до 6 кредитів, які в міру потреби будуть зараховані в їхніх загальних студіях. Крім того, вони отримують посвідки й транскрипти для іншим університетів.

3). Курси Українознавства для поширення й поглиблення знання про Україну в її сучасному і минулому. Вони відбуватимуться від 23-го липня до 10-го серпня три тижні. Оплата виносить 100 нім. марок. На ці курси можуть вступити не лише студенти, але й учні вищих кляс середніх шкіл. Після закінчення курсанти отримують посвідку УВУ.

4). Курс української мови (нижчий рівень) відбуватимуться від 23-го липня до 10-го серпня. Він матиме 45 годин навчання і передбачений для тих, хто не знає або слабо володіє українською мовою. Оплата курсу 300 нім. марок.

Студенти УВУ мають знижену ціну гуртожитку Рідної Школи на кошти прожитку в Мюнхені. Повне утримання і харчуванням виносить 160 нім. марок тижнево.

Докладні відомості про УВУ і цьогорічні виклади подаємо у програмі викладів УВУ. Хто хотів би мати нашу програму або додаткові інформації, може звертатися на таку адресу:

Ukrainische Freie Universitat, Pienzenauerstr. 15, D—8000 Munchen 80; tel. (089) 98-69-28.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ
(5:1)

На весні 1948 року з ініціятиви „Ради Фізичної Культури" в Німеччині, головою якої був проф. І. Красник, було створено футбольну репрезентацію „Україна", яка мала змагатися в рамках так званої „Олімпіяди Д П" В склад цих репрезентацій входили: „Україна", „Польща", „Мадярщина", „Югославія", „Литва" і „Естонія".

Покликано найкращих в той час українських футболістів. Зв'язковим капітаном назначено мгра Кравчишина, а тренером В. Кобзяра. Осідок репрезентації „Україна" був у таборі Ґанґсгоферзідлюнґ — Реґенсбурґ. Посадник табору Я. Сербин, а також ціла таборова управа, поставилася до нас, змагунів, дуже прихильно. Всі змагуни дістали житлові приміщення. Почалися тренінґи і спарінґові змагання, а потім олімпійські змагання:

Україна — Югославія 5:1 (Ляндсгут)
Україна — Мадярщина 5:1 (Реґенсбурґ)
Україна — Польща 1:1 (Авґсбурґ)
Україна — Литва 4:4 (Авґсбурґ)
Україна — Естонія 3:0 (воковер).

Україна втратила дві точки. На щастя, Польща і Литва також втратили по дві точки. Олімпійський комітет зарядив всім трьом дружинам розіграти дицидуючі змагання за перше місце. Реченець змагань назначено на п'ятницю 12 і суботу 13-го листопада 1948 року в Мюнхені на площі Гохшульпляц при Унґерерштрассе. В четвер, 1-го листопада в пополудневих годинах приїжджаємо до Мюнхену і розміщуємося в Українському Червоному Хресті на нічліг. Ввечері мали ще приїхати: Б.Куцан, І. Горський, Я. Мікльош і В. Закалужний. На жаль, прибув тільки В. Закалужний. Наше керівництво було примушене зробити зміни в складі дружини. Довелося ще В. Кобзяреві натягати футболівки. Настрої серед змагунів не були оптимістичні (брак таких змагунів зродив сумнів). Кобзяр зарядив всім змагунам піти в кіно, щоб себе відпружити перед такими відповідальними змаганнями.

Збірна „Україна", яка здобула перше місце і золоту медалю „Олімпіяди ДП" в Німеччині 1948 року. Клячать (зліва): С. Ходань, М. Касіян, Л. Стасюк; другий ряд (зліва): Б. Кутний І. Медведчук, С. Лютак; третій ряд (зліва): Б. Савка, В. Гарасим, В. Кобзяр, капітан, В. Закалужний, Р. Маркевич.

Це був чудовий музичний фільм, назва якого була „Дер Унбеканте Зінґер". Головну ролю грав італійський співак Джіно Россі. Повертаючися, всі ми підспівували італійські мелодії. Наступного дня, у п'ятницю, 12-го листопада, по полудні стали на площі перед суддею німцем Цімсом виструнчені під мелодію українського і польського гимнів збірна „України" і „Польщі". Свисток судді, і почалися ці надзвичайно важливі змагання, в складі:

М. Касіян, Л. Стасюк, С. Ходань, М. Дейчаківський, І. Медведчук, С. Лютак, Р. Маркевич, В. Закалужний, В. Кобзяр, В. Гарасим, Б. Савка.

Змагання почалися дуже нервово, одначе, скоро прийшло до зрівноваженої гри, під час якої було багато чудових акцій. Суддя закінчив змагання 5:1 в користь „України". Традиції з Ляндсгуту і Реґенсбурґу додержано. Ворота в тих змаганнях здобули Кобзяр 2, Закалужний 2, Маркевич 1.

Наступного дня 13-го листопада, відбулися змагання „Україна" — „Литва". До цих змагань „Україна" виступила в тому самому складі, що й проти „Польщі", тільки за контуженого Дейчаківського грав Кутний. Змагання були гострі. Литовці час від часу допускалися до дуже гострої гри.

Воротар збірної „Україна" Микола Касіян

Змагання добігали до кінця, а на показнику виднів вислід — 5:0 для „України". Це гарний вислід, але псував традицію наших перемог 5:1. Прихильником традиції виявився Мдведчук, який протягом цілих змагань цілковито „затикав" литовських напасників. За його руку на карному полі суддя дав 11-ку, яку литовці замінили на ґоль. Не маємо за це претенсій до Медведчука, адже хтось мусів дбати за традицію, коли всі за неї забули. Почувся останній сюрчок судді, змагуни попрощалися, публіка залила грище, а серед натовпу з'явилися сині й жовті кольори костюмів змагунів, переможців „Олімпіяди ДП", яких глядачі винесли у тріюмфі з площі. Ворота в цих змаганнях здобули Маркевич 3, Закалужний 1, Лютак 1. У Висліді ніхто з наших суперників „Олімпіяди ДП" не міг похвалитися, що дістав менше ніж 5:1. Тільки естонці вийшли краще (воковер 3:0 врятував їх від „п'ятірочної" порції). Попрощалися з симпатиками футболу і від'їхали до Реґенсбурґу, де нас чекали змагання „Січ" — „Гогенфельс" (поляки). Поляки, довідавшись, що майже всі змагуни „Січі" грали в збірній „Україна" і, змучені по двох змаганнях, навряд чи зможуть ногами, не хотіли перекладати тієї зустрічі на інший день. Ми приїхали до Реґенсбурґу пізно вночі. Захоплено вітали нас мешканці табору на чолі з посадником Я. Сербином. Наступного дня публіка вщерть заповнила площу, щоб побачити, як ми справимося у трьох змаганнях. Ми зробили своїм симпатикам велику приємність. Вислід змагань не інший, а 5:1. Втретє за порядком!

Після закінчення олімпійських змагань преса писала про збірну „Україна" так: „Чи може бути краща похвала за цю почесну назву. Нашим футболістам, що перемогли: юґославів, угорців, поляків і литовців, що в 5-ти важких змаганнях здобули для нас золоту медалю „Олімпіяди ДП", складаємо від усієї української спортової громади щиру подяку. Вони виконали своє завдання."

Так, це був тріюмф українського футболу на еміґрації; тільки насувалася думка, чому цей переможний приїзд до Реґенсбурґу не був у Києві, Львові або Ужгороді з вислідом 5:1 ?

Микола Касіян

* * *

У статті О. Твардовського п. заг. „Визначні спортовці УСВТ „Чорноморська Січ" — Тенісист Данило Нагірний" („Свобода" ч. 31 з 17-го лютого ц.р.) помилково названо визначну юначку „Ч. Січі" Оленку Матківську сестрою Данила Нагірного. Оленка — сестра Еріка Нагірного. — Ред.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ЛЕБІДЬ, член УНС Відд. 434-го Т-ва „Пласт" у Монтреалі, Кве., помер 22-го грудня 1983 року на 86-му році життя. Нар. 19-го вересня 1896 року в Сколю, Західня Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дочку Іроїду Виницьку з мужем Іваном, внуків Оксану, Романа і Михайлика. Похорон відбувся 28-го грудня 1983 року на цвинтарі Мавнт Роял в Монтреалі, Кве.

Вічна Йому Пам'ять!
Олександра Дольницька, секр.

МИКОЛА СВЕТ, член УНС Відд. 230-го ім. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо, помер 24-го грудня 1926 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС став в 1975 році. Залишив у смутку дружину Джозі, сина Миколу, доньку Патришу, брата Івана та шість сестер. Похорон відбувся 28-го грудня 1983 року на цвинтарі Кальварія у Янґставні, Огайо.

Секретар.

ОНОФРЕЙ БУСЬКО, член УНС Відд. 263-го Т-ва „Запорозька Січ" у Фултоні, Н.Й., помер 29-го грудня 1983 року на 89-му році життя. Нар. 1894 року в селі Гниловодах, повіт Підгайці, Західня Україна. Членом УНС став 1924 року. Залишив у смутку дочку Анну Дженкінс, брата Антона; чотири внуки, шість правнуків, двох братів і чотири сестри, приятелів та знайомих. Похорон відбувся 31-го грудня 1983 року на цвинтарі Св. Марії у Фултоні.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Сумик, секр.

МАРІЯ ЖМУДЬ, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговзі, Н.Й., померла 30-го грудня 1983 року на 86-му році життя. Нар. 10-го жовтня 1897 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1953 року. Залишила в смутку мужа Петра. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорді, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Савків, секр.

МАРІЯ СВЕРИДА, член УНС Відд.217-го в Рочестері, Н.Й., померла 11-го січня 1984 року на 87-му році життя. Нар. 8-го червня 1897 року в селі Данильче, повіт Рогатин, Західня Україна. Членом УНС стала 1943 року. Залишила в смутку сина Марвіна, дві доньки — Алісію Вочаску і Стефанію Доббелер, брата Володимира Гавриляка, 10 внуків і четверо правнуків, ближчу і дальшу родину в Україні і Америці. Похорон відбувся 14-го січня 1984 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
С. Приймак, секр.

МИКОЛА БЕДНАРЧУК, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Клівленді, Огайо, помер 11-го січня 1984 року на 69-му році життя. Нар. 1914 року в Пенсильванії. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дві доньки — Катерину МекНеб і Карол Ґараніч, четверо внуків, матір Анну і дві сестри. Похорон відбувся 14-го січня 1984 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Стефанія Бохонок, секр.

МАРІЯ ЗАГОРА, член УНС Відд. 27-го Т-ва „Орлик" в Нюарку, Н.Дж., померла 5-го січня 1984 року на 58-му році життя. Нар. 1927 року у Великій Павлівці, Україна. Членом УНС стала 1976 року. Залишила в смутку синів Ярослава і Юрія. Похорон відбувся 10-го січня 1984 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ІВАН ГАЙДОШ, член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па., помер 2-го січня 1984 року на 52-му році життя. Народився в Карнеґі, Па., а членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку сестер Марію Гайдош і Анну Ґурій, племінниць і племінників. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Скатт Тавншіп.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

АННА ФОЦЯ, член УНС Відд. 259-го ім. Пречистої Діви Марії в Чикаго, Іл.л., померла 16-го січня 1984 року на 70-му році життя. Нар. 16-го січня 1913 року в Ню Джерзі. Членом УНС стала 1933 року. Залишила в смутку братів Михайла і Івана, племінників і племінниць. Похорон відбувся 10-го січня 1984 року на цвинтарі св. Воскресення в Джастіс, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Ю. Гуглик, секр.

Завдання...

Закінчення зі ст. 2.

доступу до всіх Департаментів американського Уряду в пошуках потрібних документів.

Праця комісії має тривати три роки. Її виданнями зможуть користуватися всі пресові аґентства, шкільництво, бібліотеки, урядові чинники, Конґрес та приватні особи. Всі кошти, пов'язані зі створенням і діяльністю комісії, будуть покриті з державних фондів.

Це вперше в історії українського поселення в ЗСА виникла реальна нагода одержати державні фонди для дослідження певного періоду української історії. Це не тільки заповнить прогалину історії, але й практично дасть нагоду американцям краще й вірніше зрозуміти совєтську систему та ідеологію — її нелюдськість і брутальність, щоб творити закордонну політику щодо Совєтського Союзу без жадних ілюзій.

Завданням української громади в ЗСА у 1984 році є сконцентрування уваги і відповідного натиску на американських законодавців, щоб законопроєкт конґресмена Дж. Флоріо про створення голодової комісії став дійсністю. Тому усім особам — американцям українського походження, слід писати, телефонувати, посилати телеграми і мейлеґрами до конґресменів та сенаторів, відвідувати місцеві бюра в їхніх виборчих районах, їхні бюра у Вашінґтоні, домагаючись, щоб вони були спонзорами Законопроєкту число 4459 та активно працювали за його впровадження.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні приготувала спеціяльний інформаційний пакет з інструкціями і зразками листів до американських законодавців. Зацікавлені особи, які хочуть отримати цей інформаційний пакет, можуть звертатися до: Americans for Human Rights in Ukraine, 43 Midland Pl., Newark, N. J.07106

Іван Керницький...

Закінчення зі ст. 2.

життя якщо не бідував, то не плавав у достатках. Найкраще велося йому, як його вуйко і його дружина, які спровадили його до Америки, за життя дали йому своє помешкання в Ню Йорку і залишили невеликий гріш, за який він зараз же видав нову свою книжку.

Едвард Козак (Еко), Уляна Любович-Старосольська, Лідія Савойка, Степан Крижанівський, Ярослав Пастушенко і Йосип Гірняк належали до гурту його найближчих друзів. Його найсердечніший приятель Микола Понеділок давно перенісся на той світ. Ікер був невід'ємно пов'язаний з Гантером, де св. п. Володимир Кобзяр і вдова по ньому пані Оля вважали, що немає літнього сезону на „Кобзярівці" без Ікера. Найближчий тамошній літній сезон вже не побачить Ікера і не буде його виступу, як щорічно, на відкритті нової індивідуальної виставки образів Едварда Козака; в останніх роках також його двох синів Юрія й Яреми.

Скорчився знов маленький гурт старої „грамотної" — за журналістичним жарґоном — ґвардії з передвоєнного Львова. Але Ікер залишиться тривко в історії української літератури й історії української преси. Залишиться в пам'яті його ще передвоєнних друзів, яких уже так мало і які відходять приспішеною ходою.